

Genç

KALEMLER

Bahtiyar Vahabzade Sosyal Bilimler Lisesi
Edebiyat, Kültür ve Sanat Dergisi
Yıl:5 Sayı:4 Mayıs 2015

Makale

Dünyayı KURTARMAK

Hikaye

Küçük Faris'in Hikayesi

Felsefe

Mezarlık Tantanası

NAZİRE

DERGİ KÜNYESİ

Bahtiyar Vahabzade
Sosyal Bilimler Lisesi
Edebiyat, Kültür ve
Sanat Dergisi

Yıl: 5 Sayı:4
Mayıs 2015

İMTİYAZ SAHİBİ

Bahtiyar Vahabzade
Sosyal Bilimler Lisesi adına
Hüseyin Avni GÜLLÜ
Okul Müdürü

Genel Yayın Yönetmeni ve

Yazı İşleri Müdürü

Güngör SELÇUK

Müdür Yardımcısı

Yazı İnceleme Kurulu

Salih KILIÇASLAN

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Selma GÖKALP

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Bülent BAŞARAN

Felsefe Öğretmeni

Adil TUTUMLU

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Çağatay ER

İngilizce Öğretmeni

Yayın Kurulu

Başkan

Eda YALÇIN

Üyeler

Aylin ŞAN

Abdullah Tahir IŞIK

Yiğit YÜKSEL

Adres

Bahtiyar Vahabzade

Sosyal Bilimler Lisesi

Kargakekeç Mh., Çatalan Sk. No:1

Sarıçam/ADANA

Tel: (0322) 399 24 94

Belgegeçer: (0322) 399 23 93

e-posta: adanasbl@gmail.com

İnternet:

www.bahtiyarvahabzadesbl.meb.k12.tr

İÇİNDEKİLER

Eser Vermek/Hüseyin Avni GÜLLÜ

Deneme / **Altını Çizdiğimiz Cümleler** / Selma GÖKALP

Deneme / **Kendime İnanıyorum** / Selman GAZEL

Gezi / **Londra Rüyası** / Yiğit YÜKSEL

Eser İnceleme / **Kürk Mantolu Madonna** / Duygu OLDAÇ

Nazire / Hikaye / **Semaver** / Zinet TOPRAK

Şiir / **Bir Adın Kalmalı** / Beyza CÜCE

Hikaye / **Küfe** / Aylin ŞAN

Şiir / **Hayatta Ben En Çok Babamı Sevdim** / Can YÜCEL

Nazire / Şiir / **Hayatta Ben En çok Annemi Sevdim** / Abdulkadir BUDAK

Nazire/ Şiir / **Perdeli** / Nimet B. TÜRE

Şiir / **Doyurun Bilgi Açlığını** / Özden Murat YALNIZ - **Fikir Ağacı** / Adil TUTUMLU

Makale / **Dünyayı Kurtarmak** / Çağatay ER

English / **Nicola Tesla & Culturel** / Duygu OLDAÇ- Damla TÜNEL

Poetry/English / **The Boy Who Lives In Infinity**/ Sena GÖKOĞLAN

Şiir / **Ecelim Oldu Duyuşum** / Hüseyin Avni GÜLLÜ

Deneme / **Çok Oldu Yaşananlar** / İrem ABLAY

Mezunlardan/ **Gerçekten Var Olmak İçin** / Mihriban BIÇER

Mezunlardan/ **Eğitim Şart** / Hasan ALNIAÇIK

Deutsch / **Esra BALCI**

Deutsch / **Esra BALCI**

Vefa / **Bir Nebze Sana Dair** / Şeyma GÜLER

Coğrafya / **Çukurova Kale Turizmi** / Şakir GÜL

Felsefe / **Mezarlık Tantanası** / Bülent BAŞARAN

Kimyasal Sözcükler / Ayşe Ongun YÜCE

Şiir / **Yatlı Okul Çocukluğum** / Aylin ŞAN

Şiir / **Çocuktum** / Nagihan MUTLU

Şiir / **Matematikten Geçer Miyim Öğretmenim?** / Adil TUTUMLU

Hikaye / **Küçük Faris'in Hikayesi** / Eylül ÇOBAN

Eser İnceleme / **Erkekler Dünyayı Kırletiyorlar** / Ayşe GİRENTE

Şiir / **Ben Ağlayamam Gidişine** / Hediye GÜLAT

Şiir / **Ben Sokak Çocuğuyum** / Abdullah Tahir IŞIK

Etkinlik Bülteni

Etkinlik Bülteni

Etkinlik Bülteni

Etkinlik Bülteni

Etkinlik Bülteni

Bu yıl okulumuzun yazım etkinliğinde iki dergi ve iki bülten yer aldı. Dergilerden birincisi İl Mili Eğitim Müdürlüğü'nün ev sahipliğinde düzenlenen ve bu yıl ilk defa organizasyonunda yer aldığımız 12 Mart İstiklal Marşının Kabulü ve Mehmet Akif Ersoy'u Anma Programı için hazırlanan dergidir. Anma günü için hazırlanan bu dergide Mehmet AKİF tarafından çıkarılan Sebilürreşad dergisinin İstiklal Marşı sayısı ile Resmi Gazetenin İstiklal Marşını kabul sayısını günümüz Türkçesine çevirerek orijinaliyle beraber yayımladık. Okulumuzda okutulan Osmanlı Türkçesi dersi için de bir etkinlik oldu. İkincisi okulumuzun Genç Kalemler dergisinin bu yılki sayısıdır. Bültenlerden biri Hazırlık sınıfı öğrencilerimizin İngilizce olarak hazırladığı etkinlik bültenidir. Bir diğeri ise tarih topluluğunun hazırladığı bültendir.

Siz bu satırları okumaya başladığınızda okul dergimizin 4. Sayısıyla tanışıyorsunuz demektir. Bu sayıda "okuma" teması üzerinden gittik. Temanın seçilmesinde okulumuzda etkin olarak kullanılan okul ve pansiyon kütüphaneleri ile okuma salonu etkili oldu.

Ayrıca öğretmenlerimizin kurduğu Kitap Kulübü, okumanın yalnız öğrencilere mahsus bir fiil olmadığını gösterdi. Kulüp üyeleri kariyerlerinin öğretmen olmakla tamamlanmadığını, hala okumaya devam ettiklerini en güzel bir öğrenme metodu olan yaşayarak öğrenme" ile bizlere gösterdiler.

Bu yıl kitap okuma sevgisini daha da artırmak için B.E.N'İ Keşfet (Bilgiye Erişim Noktası) projesini başlattık. Kitaplara ulaşımı daha da kolaylaştırmak için koridorlara figürlü kitaplıklar yerleştirildi. Bilgiye ulaşım, internet erişimli bilgisayarlar ile e-kitap yüklemesi tamamlandığında daha da kolay hale gelecektir.

Bu projenin kitap bağışını Çukurova Üniversitesi Sinerji kulübü öğrencileri gerçekleştirdiler. Onlara buradan teşekkür ediyoruz.

Bu sayıda okuma eyleminin tamamlayıcısı olan yazma konusunu ve örneklerini de bulacaksınız. Öğrencilerin okuduğunu anlamış, sindirmiş, ayıklamış olmanın yanında onlara cevaplar da yazmış olma olgunluğunu "Nazireler" bölümünde göreceksiniz.

Geleneğimize göre okumak, okuyup da adam olmayı amaçlar. Okuyup ne olacağımızı bizlere gösteren kişilere dergide yer verildi. Mezunlarımız... Bu sayıda % 88 başarıyı bizlere tattıran mezunlarımızın okuyup da ne olacağımızı gösterdikleri yazılarına yer verildi. Böylece yeni kuşaklara rehberliklerinin okul yaşamıyla sınırlı olmadığını gösterdiler. Teşekkürler...

Bu yıl Adana Valiliği ile İl Millî Eğitim Müdürlüğü'nün beraber yürüttüğü ODAK projesi kapsamında okulumuz olarak Adana Cumhuriyet Başsavcılığı ve Çukurova Üniversitesi Hukuk Fakültesi ile işbirliği protokolleri imzaladık. Böylece öğrencilerimizin gelecek planlamasında ve meslek seçiminde faydası olacak bir dizi uygulama da hayata geçirilmiş oldu. Ayrıca Ulusal Ajansa iki ayrı proje ile başvurumuzu yaptık. Proje kapsamında Almanya ve Slovakya ile ortak hareket planlamaktayız. Ayrıca Gençlik ve Spor Bakanlığına da iki proje ile başvuru yaptık. Yazarların doğdukları ortamı yerinde görmek için bir proje hazırlandı. Böylece eserlerdeki memleket havası ile yaşadıkları yerleri karşılaştırma imkânı olacak. Diğeri ise Doyduğum Yerden Doğduğum Yere projesidir. Bu proje ile farklı illerden gelen öğrencilerin vasıtasıyla geldikleri ortamları sınıf arkadaşlarıyla paylaşma düşüncesindeyiz.

Her geçen yılın biraz daha verimli bir yıl olmasını temenni ediyoruz. Barbaros Hayrettin Dedemizin dediği gibi: "Er kişi bu dünyada bir eser vere/ Eser vermeyenin yerinde yeller ese"

Altını Çizdiğimiz Cümleler

Her ay yeni bir heyecan yaşanır SBL'nin öğretmenler odasında. Sıradaki kitap hangi kitap olacak? Okuma kulübünden söz ediyoruz elbette. Her ay yeni bir kitap okuyan, okurken beğendiği yahut tartışmak istediği cümlelerin altını dikkatle çizen kulüp üyesi öğretmenlerimizden bir de.

Matematikten tutun İngilizce, coğrafya, felsefe ve edebiyata pek çok farklı zümreden üyesi olan kitap kulübümüzün kuruluş öyküsü aslında oldukça sade. Öğretmenler odasında dar vakitlerde ortak bir kitap üzerine sohbet etme keyfinin damaklarda yarım kalan tadını ilk kez fark eden öğretmenimiz Mine Koca, Mine Hanımın fikriyle kulübü kuran öğretmenimiz ise Şakir Gül. Kendisi aynı zamanda kulüp ve toplantı yöneticimiz. Pek çok değerli öğretmenimizin katılımıyla hayat bulan kitap kulübümüz her ay farklı bir mekanda, farklı bir kitabı tartışmak için bir araya gelirken paylaştığımız ortak heyecan görülmeye değer.

Semerkant ile başlayan macera bugün Karısını Şapka Sanan Adam ile devam ediyor. Sahilde Kafka'nın Nakata'sı, İklimler'in Philippe'i, Son Ada'nın martıları sanki içimizden biri gibi sessizce oturup yanımızda bizlere gülümserken hepimizin farklılığı ve değişik renklere duyarlılığı şenlendirir ortamı.

Her okuma toplantısının bizlere yeni fikirler ve farklı bakış açıları kazandırdığını görmek, okumaların paylaşıldıkça ve tartışıldıkça çok daha anlamlı olduğunu gösteriyor. Mesleki olarak bilgiyi paylaşmaya aşına olan biz öğretmenler şimdi birikimlerimizi birbirimizle paylaşıyor, okuma sevdamızın ve eleştirel bakış açımızın tüm öğrencilerimize de ilham vereceğini umut ediyoruz.

Selma GÖKALP
Edebiyat Öğretmeni

Kendime İnanıyorum

Hayallerinizi çamiha germeyin. Onları başkaları sizin kabul ettiğiniz gibi kabul etmez diye gülerek, onlarla dalga geçerek anlatmayın. Bunu yaparsanız bile önce hayallerinizi doruğa ulaştırın. Hayaller her zaman yeni bir sayfa ile başlar. Kendinize sayfalar açma zamanı gelmedi mi?

Ben kendimi bildim bileli uçsuz bucaksız rüyalarda yaşadım. Ayaklarımı yere pek basmaz kendimle baş başa iken. Tutduğum ufak bir dalı dahi bırakmak istememem. Vazgeçmek. Evet, vazgeçmek istemem. O dal benimle beraber ne kadar yükseğe çıkarsa çıksın bırakamam. Bir gün kırılır, ben kırılırım. Yaralanırım ama ölmem. Önümde bir çırpıda silebileceğim ama hiç bir zaman silmeyeceğim bir geçmişim var. Yapraklarında her ne kadar utanç barındırsa da sevinçlerim kadar hüznülerim olsa da. Hadsiz geçmişim beni geleceğimle barıştırıyor.

Size sonsuzdan bir damla vermeye çalışıyorum. O damlanın da sonsuzluk barındırdığını bilerek. Sanırım soyut konuşmayı bırakmanın vakti geldi. Ama tüm yaşanmışlıklarınızı bir kaç cümleye sığdırmak isteyeceğiniz zaman bu kaçınılmaz oluyor.

Ben bu okulun ilk öğrencisiyim. "1" numaralı öğrencisi. Bana buraya gelmeden önce babam çok basit bir soru sormuştu: "Kendini bir insanı ameliyat ederken, bir binayı tasarlarken ya da bir ilçeyi, bir şehri yönetirken mi görüyorsun?" Benim için bu sorunun anlamı "kendin için mi başkalarına yardım etmek istersin yahut başkaları için mi kendine yardım etmek istersin" demektir. Bu soruya fazla duraklamadan cevap vermişim. Çünkü o günden bu yana hala ikinci şık için çabaladığımı bilirim.

Büyük hedeflere küçük hedefleri aşarak ulaşırız. Ancak ana hedefimizi küçük hedeflere takılarak unutmamak gerekir. Örgü örerken her şişte bir iki ilmik atlayabilir ya da fazladan ilmik atabilirsiniz. Ama ilmikleriniz mükemmel olduğu sürece sonuçta ortaya çıkan ürünlerdeki hatalarınız göze batmaz. Siz ne kadar mükemmel olduğuna inanırsanız o kadar mükemmeldir. Sizin inandığınız kadar başkaları inanır.

Ben hedefe ulaşmak için bir kağıt üzerine tüm planlarımızı, gayelerimizi yazmamız gerektiğine inanmam. Esnek bir yaşantıyı daha çok severim. Ama hedeften kopmayacak şekilde dozu iyi ayarlamamız gerekli için. Benim büyük bir hayalim yani hedefim var ve ona ulaşmak için

sürekli yön değiştiren yollar var. Onlar sürekli bir değişim içindeyse ben de devinim içinde olurum.

Bir örnek vermek gerekirse. Selman Gazel yönetici olmak istiyor. Bunun için en iyi yolun "hukuk"tan geçtiğine inanıyor. Amaçlarına ulaşmak için ortalamanın üstünde bir para kazanması gerektiğini düşünerek "deniz hukuku avukatı" olmak istiyor. Tüm bunlar için iyi bir donanım ve güçlü bir eğitim alması gerektiğini bilerek iyi bir üniversiteye gitmek istiyor: "Koç Üniversitesi". Oraya ulaşmak için elindeki en iyi imkanın ASBL'de olduğuna inanıyor. Ve bu amacına ulaşmak için yapması gereken tek bir şey var. O günkü dersi öğrenmek.

İnanç yarım yamalak olduğu zaman hiç bir anlamı olmaz. Barajın herhangi bir yerindeki çatlak barajın yerle bir olmasına neden olur. İnanmak inandığınız şeyi sahiplenmeyi, onunla bir bütün olmayı gerektirir. Ondaki hataları sorun etmeyi değil onları çözmeyi ya da o hatayı sevebilmeyi gerektirir. Bilerek geldiğiniz bir yere inanabilirsiniz. Sonra onu tanırırsınız. En sonunda da seversiniz. Sevmek dimağda başlayıp dudakta biten bir aşk değil onunla birlikte tüm hayınızı yaşayabilmeyi ya da şekillendirebilmeyi kapsar. Bir yer en değilse onu en yapacak sizlersiniz. En iyiye ulaşmak için en iyi sonuca ulaşmanız gerekir ve bu çalışmanızla doğru orantılıdır.

Okul hayatım boyunca babam bana hiçbir şekilde yardım etmedi. Yaptığı tek bir şey vardı, benim istediğim tek bir şey: Bana inanması.

Ben en iyi okullarda okumadım. Şimdi de en iyisinde değilim. En iyi öğretmenlere sahip olmadım. En iyi öğrenci, arkadaş, evlat, varlık ya da en iyi herhangi bir şey olmadım. Ama sahip olduğum her şey benim için en iyiydi ve öyle olacaklar. Ben buna inandım ve sahip olduğum her şeyi sevdim. Onların benim sahip olduğum en değerli parçalarını olduğunu bilerek yaşadım, yaşıyorum.

Şu an kendi içinde sahip olduğum resmin belki daha yarısına bile ulaşamadım. Ama o resmin bir gün tamamlanacağını biliyorum. Ama kiminle, nasıl, ne zaman olacağından pek emin değilim. Şimdi tek yapmam gereken İngilizceyi öğrenmek. Kim bilir II. Elizabeth'le konuşmak zorunda kalabilirim.

Muhammed Selman Gazel

Özyeğin Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğrencisi

Londra Rüyası

26 Haziran- 4 Temmuz 2014

Doğrusu çok heyecanlanmıştım ailem geziye gitmeme izin verdiğinde. Günler su gibi aktı ve 24 Haziran günü uçağın koltuğuna kurulduğumda aslında uçaktan çok korktuğumu fark ettim. İstanbul'da aktarma yaptıktan sonra Stansted havaalanına Londra saatiyle 22.55'de iniş yaptık. Daha önceden kiraladığımız direksiyonu sağda olan araç bizi havaalanından alıp kalacağımız yere götürdü ve kendimi yorgun argın yatağa bıraktım. Ertesi gün reçel ve mısır gevreğinden oluşan mütevazı İngiliz kahvaltısıyla kendimize geldik. Hostel'in kapısı Londra sokaklarına açıldı ve attığımız her adımda bu şehre olan merakımız bir kat daha arttı. Kısa bir yürüyüşün ardından kösteбек yuvalarını andıran karmaşık yeraltı metrosuna ulaştık. Turnikelerden geçip trene bindikten sonra karanlığın içinde kaybolduk.

İlk durağımız Trafalgar meydanıydı. Sonrasında ise İngilizlere göre Londra'nın simgesi olan Big Ben vardı. Tarihin eski sayfalarından fırlamış binaların arasından yolumuza devam ederken her yerde olan kırmızı otobüslere binmek için sabırsızlanıyordum. Köşeyi döndük ve kendimizi 96 metrelik dev bir saat kulesine bakarken bulduk. Yönümüzü kuzeye çevirip yürümeye başladığımızda karnımız acıkmış bir halde Thames Nehri'ne ulaştık. Usulca akan boz bulanık nehri London Eye'yi seyrederken geçtikten sonra öğle yemeği için mola verdik. Karnımızın doyduğuna emin olunca London Dungeon diye anılan müzeye girdik. Burada yıllar önce suçlulara yaptıkları işkenceleri gururla anlatıp ardından bizi ulak bir asansöre bindirerek beynimizi hoşaf kıvamına getirdikten sonra salıveriyorlar. Günün ardından tatlı bir yorgunlukla hostele dönüp odalarımıza çekildik.

Erkenden uyandırdığımız 2. günde kraliçenin yaşadığı Buckingham Sarayı'nı ziyaret etme üzere yola çıktık. Sıkıcı bir bekleyişin ardından nöbet değişimini izlemek üzere toplanan mahşeri kalabalığın arasından birkaç kare fotoğraf yakalamayı başardım. Tören bitiyor ve kraliçe bize bir "Hi!" bile demiyordu. Günün 2. durağı olan Ripley's Believe It or Not adlı müzeye doğru yola çıkarken soğuk esen ruzgar beni rahatsız ediyordu. 27 Haziran Cuma günü yeşilin her tonunu görmemizi sağlayan Regent Park'ın içinden geçerek London Zoo'ya ulaştık.

Grupta çoğunluk gezmek istemediği için yönümüzü dünyaca ünlü balmumu heykeli müzesi olan Madame Tussaud'a çevirdik. Hayatımda gezdiğim en güzel müzelerden birisi olan bu müzede Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ünde heykelinin olması gurur vericiydi. Buradaki gezimizi tamamladıktan sonra ünlü grup The Beatles'in bir zamanlar poz verdiği 4 beyaz şeritten oluşan yaya geçidine doğru -nihayet- binebildiğimiz 2 katlı otobüsle yola çıktık. Birkaç başarısız Beatles pozu denemesinin ardından pes edip hostele döndük.

Cumartesi sabah uyandırdığımda 4-5 saat sonra yaşayacaklarımdan haberdar olsaydım hostelden dışarı adımımı dahi atmazdım. Her şey normal başladı. İlk olarak NottingHill'e gittik. Zaten ne olduysa orada oldu. LGTB hakları için eylem yapan binlerce insanın arasında kaldık. Erkeklerin giydikleri giysiler ve makyajları sıra dışıydı. Ayrıca attıkları bakışlar ve öpücükler hiç de dostane görünmüyordu. Bugün hakkında daha fazla yazmak istemiyorum.

Pazar günü Hyde Park Speaker's Corner'a gittik. Burayı diğer parklardan farklı kılan şey bir tabureye çıktıktan sonra teknik olarak kraliçenin topraklarında olmadığımız için istediğimiz şekilde konuşabilmenizdir. Sabahattin abi burada ulak bir konuşma yaptıktan sonra metroya binip Thames nehri kıyısındaki Sea Life adlı müzeye gittik. Açıkçası girdikten sonra pışman oldum çünkü yüzlerce deniz hayvanı buraya hapsedilmişti ve bu hiç hoş değildi.

Pazartesi günü şüphesiz grubun en çok eğlendiği gündü. Daha önce görmediğimiz büyüklükteki bir lunaparktaydık. O gün çok güzeldi en büyük 2 ride'ye binemediğim için hala üzgünüm.

Salı günü British Museum'u gezerek geçirdik. İngiltere bir somurge imparatorluğu olduğu için dünyanın hemen her yerinden etkileyici eserler vardı. Sonrasında Bilim, Tarih müzelerini gezdik ve bisiklete bindik. Bizi bu hafta önce havaalanından hostele getiren araç havaalanına geri götürdü. İçimde bir burukluk vardı. Hayatımı geri kalanını pekala bu şehirde devam ettirebilirim diye düşündüm. Gece 23.00'da uçağımız İstanbul'a hareket etti ve Londra rüyası bitti.

Yigit YUKSEL

97D

Kürk Mantolu Madonna

Hayat dalgalı bir deniz gibi ,bizler gittikçe diplere sürüklenen kum taneleriyiz. Kimimiz bir incinin dibinde , kimimiz bir balığın yüzgecinde aynı hayatta olduğu gibi. Kimisi yüreğinin götürdüğü yerde , kimisi kaybettiği ruhunun peşinde ama her biri farklı bir dalganın izinde.

Kürk Mantolu Madonna da dalgalı bir deniz gibiydi benim için. Her sayfasında dibe karanlığa doğru gömülürken korkuyu hissetmedim. Raif Bey gibi dingindim. Sakin ve telaşsız, onun ruhunun derinlerinde gizli yüreğinin bilincindeydim.

Çoğu zaman kendime sordum. Bir insan neden kapalı kutu gibi kalmayı tercih eder? Neden ruhunu kara bir kefenle örter? Ama sonra öğrendim ki, Bir insanı seneler değil yaşadıkları harap eder. Ve o muhteşem satırlarda da geçtiği gibi; "İnsanlar birbirinin maddi yardımlarına ve paralarına değil , sevgilerine ve alakalarına muhtaçtır."

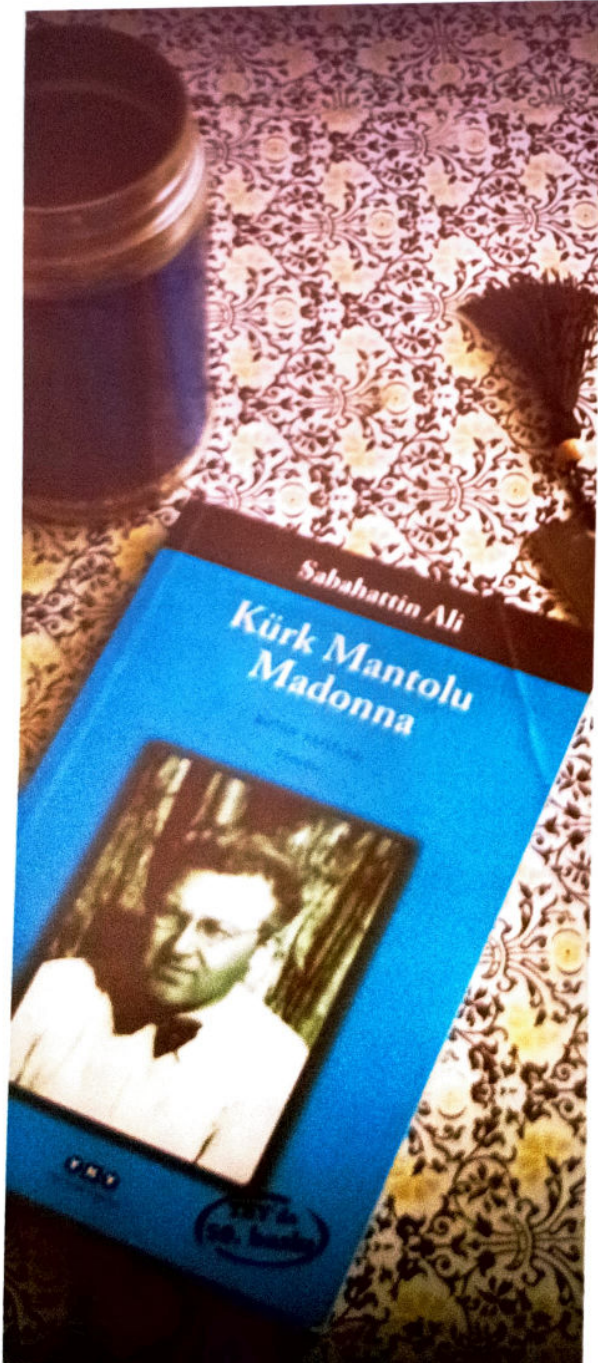
Raif Bey de sevgiye hasret olan o insanlardan sadece biri. Kendini bir çemberin içine almış ve aşkı yitirdiği gün o kalın çizginin içinde kısılp kalmış. Gülüşlerini aynı anıları gibi çok derinlere saklamış.

"Bu eksik sana değil, bana ait. Bende inanmak noksanmış. Beni bu kadar çok sevdiğine bir türlü inanmadığım için , sana aşık olmadığımı zannediyordum. Bunu şimdi anlıyorum. Demek ki insanlar benden inanmak kabiliyetini almışlar. Ama şimdi inanıyorum. Sen beni inandırdın. Seni seviyorum Deli gibi değil, gayet akli başında olarak seviyorum ..."

Günlük hayatta daha birçok insan yanımızda sessizce geçip giderken ön yargılı hükümlerin karaladığı bedenler oluyor.

Çok sessiz, çok ruhsuz ya da çok kalpsiz derken "çok sevgisiz" demeyi unutuyoruz. Çünkü sevginin insana hayat veren gücünü fark edemiyoruz.

Bu kitap kelimelerden daha fazlası. Her satırında bir parça hayat fısıldıyor kulağımıza. Ve benzersiz içeriği ile kesinlikle okunmayı hak ediyor.

Duygu OLDAÇ
Haz. C

SEMAVER – Sait Faik BASHYANIK

Sabah ezanı okundu. Kalk yavrum, işe geç kalacaksın.

Ali nihayet iş bulmuştu. Bir haftadır fabrikaya gidiyordu. Annesi memnundu. Namazını kılmış duasını yapmıştı. İçindeki Cenabı Hak'la beraber oğlunun odasına girince uzun boyu, geniş vücudu ve çok genç çehresi ile rüvasında makineler, elektrik pilleri, ampuller gören, makine yağları sürünen ve bir dizel motoru homurtusu işiten oğlunu evvela uyandırmaya kıyamadı. Ali işten çıkmış gibi terli ve pembe idi. Halicioğlu'ndaki fabrikanın bacası kafasını kaldırmış, bir horoz vakarıyla salbaha, Kâğıthane surlarında beliren fecr-i kâzibe bakıyordu. Neredeyse ötecekti.

Semaver

Sabah oldu. Kalk yavrum, işe geç kalacaksın.

Ali nihayet iş bulmuştu. Bir haftadır fabrikaya gidiyordu. Annesi mutluydu. Yine de sabahları oğlunun odasına girince kısacık boyu, çelimsiz vücudu ve çocuksu yüzüyle rüyasında yorgun işçiler gören, makine gürültüleri ve patronunun ağır azarlarını işiten oğlunu önce uyandırmaya kıyamazdı. Sanki işten çıkmış gibi terli ve pespembe olurdu.

Fabrika, yılların eskitmediği kale surları gibi dimdik duruyor, erkenden kalkıp işe gidenlere selam veriyordu. Önünde duran salep güğümünün dakikliğiyle her zamanki gibi gurur duyuyordu.

Ali, zor da olsa nihayet uyandı. Gördüklerinin rüya olmasına sevindi. Ama şimdi, rüyasının gerçek olacağı yere gitmek için hazırlanması gerekiyordu. Mutfaktan güzel kokular geliyordu. İçeri girdiğinde semaver fokur fokur kaynıyordu. Sofradaki son boş yeri de çay bardakları doldurdu. Sabahleyin en çok semaveri severdi Ali. Onu kendi evinde çalışan, çilesiz, mutlu bir insana benzetirdi. Bir de salep güğümü vardı. Her zaman Ali'den önce gelirdi fabrikaya. Çocuk seslerini de duyardı ara sıra. Ama onları sevmezdi, çünkü onlara gıpta ederdi. Sokakta top oynayan, bakkaldan veresiye sakız isteyen, annesine kızan çocuk sesleri...

Fabrikaya arkadaşlarıyla gidip, aldığı parayı hak edinceye kadar çalıştı; akşam arkadaşlarına iyi bir dost, patronlarına sağlam bir işçi kazandırdığına memnun ve mutlu evine döndü.

Yorgunluğunu uyutmak için bir romana başladı. Daha iki sayfa okumuştur ki, kendi romanına dalıp uyuyuverdi. Sonra, mahallede yanan son ışık da kapandı.

Annesi Ali'yi sabah ezanından sonra uyandırdı, ona kahvaltı hazırladı. Sabahleyin Ali'nin bir semaver bir de salep güğümü hoşuna giderdi. Semaver, kendi evinde çalışan, çilesiz, mutlu bir insana benzetirdi.

Ali'ye ölüm, sağanak yağmur gibi gelmişti. Hem de hiç sevmediği o makina gürültülerinin arasında yığılıvermişti çelimsiz oğlan. Taşıyamayacağı yükü bindirmişlerdi sırtına belli ki.

Annesi, zavallı yaşlı kadın, evin boş odalarında günlerce gezindi. Gecenin seslerini, bazen de sessizliğini dinledi. Ama ağlamadı.

Sabahları çiçeklerini sularken, sokaktan geçen gençlere takılırdı gözü. Giydikleri kalın paltoların bile onları sabahın sert soğuşundan koruyamadığını bilirdi. Annelerinden ayrılmalarıyla beraber şefkatsiz soğukla buluşurlardı.

Ali de onlar gibiydi. Annesinden her ayrılışında daha da üşümüştü, en sonunda da kendini ebedi soğuğa, ölüme teslim etmişti. Şimdi, sokaktan geçen, tanımadığı bu kahramanlar da kendine aynı sonu mu yazacaktı? Kalem eline alıp hikayeye yeni bir son yazmaya karar verdi. Semavere yeniden hayat vermeliydi önce. Onun soğuk suyu alarak içinde işlediği sıcak sevgiyi insanlara sunup yüreklerini ısıtacaktı.

Kış İstanbul'da daha sert olur. Evden erken çıkmış insanlar, fabrikanın önünde biraz dinlenir, eldivenlerini çıkarmadan salep içerlerdi.

Bu kış daha uzun, ama daha az soğuktu. İnsanlar evden erken çıkıyor, fabrikanın önünde duran taburelere oturuyordu.

Ali'nin çilesiz, mutlu semaver, artık evinde çalışmıyor, bu insanlardan, hatta salep güğümünden bile daha önce fabrikaya varıyor, çalışmaya başlıyordu. İnsanlar önceden çıkarmaya korktukları eldivenlerini çıkarıyor, sıcak çay bardaklarıyla buluşturuyordu. Bazen de alışkanlar geliyor, Ali'nin dertli annesine dert yanıyor.

Zinet TOPRAK

10/D

Bir Adın Kalmalı

Ve ben seni sevdiğim zaman
Bu şehre yağmurlar yağdı
Yani ben seni sevdiğim zaman
Ayrılık kurşun kadar ağır
Gülüşün kadar felaketydi yaşamamın
Yine de bir adın kalmalı geriye
Bütün kırılmış şeylerin nihayetinde
Aynaların ardında sır
Yalnızlığın peşinde kuvvet
Evet nihayet
Bir adın kalmalı geriye
Bir de o kahreden gurbet
Beni affet
Kaybetmek için erken, sevmek için çok geç

İbrahim SADRI

Ve ben sana kavuştuğum zaman
Bu yaz'a sonbahar başladı
Yani ben sana kavuştuğum zaman
Ağaçlar küstü yapraklarına
Kökler kadar bağlayıcıydı aşkın
Yine de bir biz kalmalıydı geriye
Solan yaprakların önünde
Yazların ardında kış
Gitmenin ardında gelmek
Ve bu yazdan bir çiçek kalmalı
Bir de çiçeği bırakan kış
Çiçek yazı affet
Gittiği için pişman geleceği için mutlu

Beyza CÜCE
TIZ/B

Küfe

Çin'in kırsal kesiminde yaşam savaşı veren bir aile vardı.Dede, baba, anne ve çocuktan oluşan bu aile oldukça sıkıntı çekiyordu.Bir gün baba, yılların verdiği yorgunlukla bir köşede oturmaktan başka bir işe yaramayan dedeyi, pazar küfesine koyarak nehre doğru yola çıktı.

Yol boyunca hiç konuşmadılar.Dede ne için gittiklerini sormaya çekiniyordu, zaten adamında verecek bir cevabı yoktu.Sonra bir kuyunun yanında su içmek için durdular.Adam dedenin içinde olduğu küfeyi nazikçe yere bırakıp kuyuya doğru ilerledi.Bu sırada dedenin beynini yük olduğu düşüncesi kemiriyordu.Aniden bir fikir geldi aklına."Gidecekti."İçinde bulunduğu küfeden çıktı ve küfeyi sırtlayıp gitti.Bu arada adam suyu içmiş ve babası için de bir tas su getirmişti.Fakat babasını göremeyince endişelendi.Lavaboya gitmiş olabileceğini düşünerek oturup beklemeye başladı.Bu arada yol boyunca yaşadıklarını düşünüyordu.Babasıyla tek bir kelime bile konuşmadığını fark etti.Adam düşünmeye dalmışken zaman epey ilerledi.Sonra birden irkildi, kendine geldi.Babasının dönmeyeceğini anlayıp,büyük bir telaşla aramaya başladı.Etraftakilere sordu fakat ne gören vardı ne bilen.Adam deliler gibi aradı babasını.Onu bir daha göremeyecek olduğu düşüncesi dolanıyordu beyninde.Bir köşede oturuyor ve hiç bir işe yaramıyor olsa da babaydı o gölgesi bile yeterdi.Çaresizce eve geri döndü. Perişan bir haldeydi.Hanımı durumu anlayıp çocuğu uyutmaya çalıştı.Fakat dedesini çok seven çocuk o can alıcı soruyu sormaktan kaçınmadı."Dedem nerede baba?"Adam bu sorunun, beynine bir bıçakla kazındığını hissediyordu.Aklından hep aynı soru geçiyordu.Sonra aynanın karşısına geçip sordu kendine "Babam nerede?"Yanıt netti; "Bilmiyorum!" Sonra duraksadı ve tekrar sordu. "Ben neredeyim?" Evdeydi. Babasını orada bırakıp dönmenin vicdan azabını yaşıyordu. Sonra birden kapı çaldı.Adam büyük bir heyecanla kapıyı açtı.

Karşısında babasını taşıdığı küfe vardı. Ve içi para doluydu. Adam etrafa baktı fakat kimseyi göremedi. Küfenin üstüne bir de not bırakılmıştı. Notta yazanlar şöyleydi:

"Oğul, biliyorum size çok yük oldum. artık yaşımda epey ilerledi. Senin bu kadar çalışmana rağmen benim bir köşede oturmam içime batıyor. Nehre beni neden götürüyordun bilmiyordum, bilmeme de gerek yok. Sen de düşünme bunları. Bu para dedenden kalma bir arsanın parası, gönül rahatlığıyla kullan. Kendine bir iş kur bu parayla.Hayatını kurtar oğul! Beni merak etme, emin ellerde ve güvendeyim. Sağlıcakla kal. Baban"

Emin eller diyordu. O yer neresi ki oğlunun evinden güvenilir? Tanrı'nın yanından başka neresi olabilir oğlunun yanından daha güvenilir? Kafasında binlerce soru vardı adamı düşündürdü. Düşündürdükçe de başka bir çıkmaza iten. Aradı adam. Haftalarca aylarca bir ümit diye aradı durdu. Peki sonra ne mi oldu? Buldu! Tam karşısında duruyordu. Sarılmak istedi, ayaklarının altına öpüp af dilemek istedi. Ama yapamazdı çünkü aralarına bir yığın toprak girmişti. Bağırsa duyar mıydı onu babası? Tabi duyardı! Babaydı o tabi ki duyacaktı. Elini soksa toprağa tutabilir miydi ellerinden? Yapamadı! Hiç bir şey yapamadı. Sadece oturup ağladı, donuk gözlerle baktı etraftan geçen baba-oğullara. Sahip çıkın babanıza dedi onlara. Çımarınıza sahip çıkın! Sonra oğlu geldi. Sarıldı oğluna yapma oğlum dedi sen beni sakın bırakma! Sarıldı oğlu bırakmam babam dedi ben seni hiç bir zaman bırakmam...Öyle de yaptı. İyi bir iş kurdular, oğlan zekiymiş bayağı. Yürüttü işi, büyüttü iyice. Dedesinin adını verdiği şirkette dedesini unutmamak ve her zaman anmak için bir de köşe yaptı. Güzeldi hayatları, bir çok hikayeye konu olabilecek kadar güzel. Ve her hikaye de mutlu bir sonla bitecek kadar güzel...

-MUTLU SON-

Hayatta ben en çok babamı sevdim.
Karaçalılar gibi yardan bitme bir çocuk
Çarpı bacaklarıyla ha düştü, ha düşecek
Nasıl koşarsa ardından bir devin,
O çapkın babamı ben öyle sevdim.

Bilmezdi ki oturduğumuz semti,
Geldi mi de gidici hep, hepp acele işi!
Çağın en güzel gözlü maarif müfettişi.
Atlastan bakardım nereye gitti,
Öyle öyle ezber ettim gurbeti.

Sevinçten uçardım hasta oldum mu,
40'ı geçerse ateş, çağ'ırlar İstanbul'a,
Bi helallaşmak ister elbet, diğ'mi, oğluyla!
Tifoyken başardım bu aşk oy'nunu,
Ohh dedim, göğsüne gömdüm burnumu.

En son teftişine çıkana değin
Koştururken ardından o uçmaktaki devin,
Daha başka tür aşklar, geniş sevdalar için
Açıldı nefesim, fikrim, canevim.
Hayatta ben en çok babamı sevdim.

Can YÜCEL

Hayatta Ben En Çok Babamı Sevdim

Can Yürek'e nazire

Ona göre baştan beri iflâh olmaz biriydim
Babam korkuydu bana, annem yürek serinliği
En sevdiği oğluydum -bana hep öyle gelirdi-
Uzun avcı öykülerini ilk ondan dinlemiştim
Hayatta ben en çok annemi sevdim

Sözüm ona büyümüşüm, ekmek getirirdim eve
Annem öldü, düşünüyorum, koptu salıncağın ipi
Anahtarsız bir kilide benzediğim doğru şimdi
Saçlarına tırmanırdım tutunup yıldızlara
Kokusu kalmıştır diye kapandım odalara

Kıyamazdı bilirdim şiirler yazan oğluna
Sevgilim terkedince benden fazla ağlardı
İstiridicydi annem, içinden inci çıkardı
Hergün daha da büyüyor yüreğimdeki yırtık
Annemi anılarda bile bulamıyorum artık

Babamın hemen ardından gitmesi gerekmezdi
Evinin badanasını yarım bırakıp erkenden
O gün bugündür bana gülden önce gelir diken
Dedim ya anahtarını yitirmiş bir kilidim
Hayatta ben en çok annemi sevdim

Abdülhadir BUDAK

Hayatta Ben En Çok Annemi Sevdim

Perdeli

Mutluluk,
Diyordu adam,
Her konuda
Tekrara düşecek kadar
Rahat olmak.

Rahatsın,
Diyordu kadın,
Ama o sırada
Birdenbire
Odayı
Sözelimi
Brezilya'ya
Çevirir
Bir çiçek.

İyi niyetlidir musluk,
Diyordu adam,
Yüzüne çarptığın
Ve içtiğin su
Aynı serinliktedir.

Mutluluk mu,
Diyordu kadın,
Mutluluk:
Açan tütün
Körelten tütün.

Cemal SÜREYA

Gölge

Huzur,
Diyordu sessizlik,
Yolunu kendin çizicek
Yere düşecek kadar
Güçlü olmak

Güçlüsün,
Diyordu maviler
Tam o anda
Gökyüzünü
Farz-ı misal
Rüyalara
Döndürür
Bulutlar

Kötüyü düşünmez yollar
Diyordu sessizlik
Üzerine bastığın
Ve yürüdüğün yol
Hep serttir.

Huzur mu
Diyordu maviler
Huzur;
Hep aynı semada uçup
Aynı yeşile konan.

Nimet Bahar TÜRE

12/B

Doyurun Bilgi Açlığını

Yoksul çocuğun göz pınarı,
Cehalete akan sessiz bir ırmak,
Hayalleridir ısıtan,eriten karı,
Eriten ırmak, okuyup adam olmak.

Henüz açım, cahilim,
İçmek istiyorum ırmak dolusu ilim,
Alın silgimi öğretmenim,
Doyurun bilgi sandığının guruldayan sesini.

Bağınıyordu muhtaç bir karanlık,
Tut,götür aydınlığa bizi,
Susuyordu bütün anlamsızlık,
Gördük nihayet aydınlığı,alın kaleminizi.

Dökülüyordu kelimeler usulca öğretmenin dilinden,
Kelimeler de olmuştu artık birer öğretmen,
Ardı arkası gelmez bilgiler,onun kaleminden,
Doyurdun açlığını tüm cahilliğimden.

Attım artık çöpe cehaleti,
Öğrettin bize tüm bilgi servetini,
Minnettarız size ey ülkemizin öğretmeni!
Öperiz tüm samimiyetimizle o güzel ellerinizi.

Özden Murat YALINIZ
10/B

Akislenen Adın

Derimdeki dehlizlerde akislenince adın,
Hisleniverir varlığımla yerebakan lalelerim,
Yüzünle sonsuzluğa el sallar mor sümbüllerim,
Kahramanlarıyla sana müptela olur devran.

O efsunlu dağlar puslanır sana
Gecenin en karar anında,
Penceremdeki camlarım buğulanır kaçarcasına
senden,
Birer imgedir gözlerin derinliklerden gelen.

Zapsuyu çekemezken parıldayan adını,
Yüreciğimde dikilir senle sayısız viyadük,
Derimdeki dehlizlerde akislenince adın,
Dikenlenir tüylerim unutuverir narinliğini.

Kalk sesi çınlarken sınır boyundaki obalarda,
Akislendi yine dehlizlerimde adın,
Gözler kırıştırdı, ovuldu sesin varlığını izale için,
Kalktı beden, kalkamadı adının aksettiği
mahzenlerim.

Tek hazinem; mahzenimdeki adın
Ezberimdeki tek imge; adın
Damarlarımda gezinen hayat; adın
Endamımı birbiriyle barıştıran tek doku; adın

Buğulanır iki pencerem duyunca adın
Yuvarlanıverir penceremden yanaklarıma adın,
Aklanıverir bım tellerim,
Saçlarımm hücreleriue varınca adın.

Adil TUTUMLU
Edebiyat Öğretmeni

Dünyayı Kurtarmak

Dünyayı kurtarmak... Dünyaya çarpan göktaşlarını durdurmak... 'Gaddar uzaylılar'a karşı alınan galibiyet... Dünyanın kozmik dengesindeki değişiklikler ve bunun sonuçlarını bertaraf etmek... Bilim-kurgu filmlerinden hiç de yabancı olmadığımız kesitler...

Yalnız ne kadar manidardır ki bugün gerçekten kurtarılmayı bekleyen bir dünya olmakla birlikte mevcut durumun sorumlusu ne bir göktaşı ne de uzaylılar. Maalesef bugün dünyayı kurtarılmasını isteyen-bekleyen canlıların bizzat kendileri dünyayı bu hale getirdiler; yani insanlar... İşte bu gerçek karşımıza bir ironiyi çıkarıyor. Yani filmlerinde dünyayı kurtaran insanlığın (Özellikle Amerikalıların) aslında dünyanın mevcut konumundaki payı en çok olan varlık olması... Bu, galiba insanlığın kendini temize çekme gayreti...

Bugün başında kendinden büyük sorunlar taşıyan yaşlı bir dünyamız var ve insanlık hayli tedirgin görünüyor. Evet, maalesef bugün biz, ortalama her 6 dakikada bir hırsızlık vakasının yaşandığı, Dünya Bankası'nın verilerine göre 1,4 milyar insanın açlık sınırında yaşadığı, insanların öz annesini öldürdüğü, dünya barışı için beyaz gelinliğiyle yollara düşen bir şarkıcının tecavüz edilip öldürüldüğü ve hepimizin haberlerden aşına olduğu nice sorunları içinde barındıran bir dünyada yaşıyor ve toplu halde şikâyet ediyoruz bu hal ve gidişten. Peki, madem dünyanın bu 'derdinden' insanlık haberdar; o zaman nedir dünyanın sorununun kaynağı veya nasıl üstesinden gelinecek bu sorunun? Bu çok kolay gibi görünmekle birlikte aslında bir o kadar da girift soruyu cevaplamak hiç de kolay değil.

Bu sorunun cevabını bulabilmek ve en azından somut bir başlangıç noktası tespit edebilmek için yaklaşık bir ay boyunca elime geçen gazeteleri taradım ve 'insanların canını yakan sorunların' bir listesini çıkardım. Yirmi maddeden oluşan listenin genellemelerle kısaltılmış halinde; siyasi ve ekonomik sorunlar, aile ve uzantısı olan sosyal sorunlar, çevre ve sağlık sorunları, cehalet ve diğer bütün kanun dışı suçlar gibi evrensel sorunlar yer alıyor.

Kendim ettim kendim buldum...

Liste oldukça can sıkıcı görünmekle birlikte aslında bir o kadar da anlamlı. Çünkü insanlığın sonunu getirecek kıyamet, yukarıda da değindiğim gibi yıllardır bilim kurgu eserlerinde karşımıza çıkan alengirli sebeplerden değil, ilahi ikazda olduğu gibi, insanoğlunun bizzat kendi eliyle yaptıkları yüzünden gelecek gibi görünüyor. Çünkü yukarıda listelediğim maddelerin üzerinde uzun uzun düşünmeme rağmen hiçbirinin kaynağını insandan öte göremedim. Bu nasıl bir hal ve gidiştir ki insan kendi mezarını kendisi kazmakta?..

Suç atmak ve oturduğu yerden memleket kurtarmak kolay olmakla birlikte artık lafla peynir gemisi yürümüyor. Herkes şikâyetçi, herkes bir şeyler yapmak istiyor ama karşımızda ivmesi giderek artan bir kötüyü gidiş var. Bu da şikâyetçi olmanın yetmediğini ve birilerinin elini taşın altına koymasına gerektiğini gösteriyor. Bu gerçeği her düşündüğümde Hıncal Uluç'un meşhur denizyıldızının bir kaç tanesini kurtardığı için en azından kendi imkânlarının limitlerini sonuna kadar kullanmış bir insanın rahatlığını tasvir eden hikâyesi gelir aklıma ve aslında ne kadar basit gibi görünse de aslında bu 'onmaz yaranın' mucizevi ilacı budur bence. 'Gerçekten bu kadar basit olabilir mi?' sorusu beynimi çok 'gıdıklasa da' her seferinde 'evet'ten farklı bir cevap alamadım; peki nasıl?

Yukarıdaki 'nasıl' sorusunun cevabı için Şirazlı bilge Sadi'nin 'İnsanlar bir vücudun organları gibidir' sözü yetiştirdi imdadıma ama oldukça canımı yaktı ve türlü çelişkilere sardı aklıma doğrusu. Bediüzzaman'ın ifadesi ile hiçbir eli diğer eline muhalefet etmeyen, dudağın söyleme çalıştığına dili karşı gelmeyen, kalbin dolaştığı kanı temizlemem diye diretmeyen böbreğine karşı insanlığın birbirini adeta 'dişleyen' elim tablosu çok yaktı canımı... İlk başta her ne kadar Sadi'nin yanıldığını söyleyip Thomas Hobbes'un insanı insanın kurdu ilan edişini öne sürüp kaçmak istesem de modern bilimlerin, dünyanın düzeninin her şeyiyle kusursuz işlediğini ve bunu bozan tek varlığın ise 'en akıllı(!)' varlık olan insan olduğu söylemi elimi-kolumu bağladı. Gerçekten her yaz mevsiminde gökyüzünü saran kırlangıçların kış geldiğinde hiçbiri ortada kalmamakla birlikte cesetlerine de rastlamazken bugün Irak'ta insan cesetlerin onlara 'demokrasi getirmeye giden İnsanlar' tarafından sokakta bırakılması insanlığın seviyesini kırlangıçtan da aşağıya indirmiyor mu?

Veya yine Bedüzzamanın ifadesiyle her son baharda milyonlarca çeşit bitki ve hayvanın cenazesini kaldırıp her ilkbaharda yeniden tüm güzelliğiyle iade eden, Mevlana'nın tevazuda örnek gösterdiği toprağa karşın insanın elindeki zeytin dalını dahi esirgeyen tavrı, insanın toprağın altını bile hak edip etmediği sorusunu getirmiyor mu akıllara? İnsanoğlumun, en basit bir düşünce sistemiyle bile evrendeki varlık ve kendisi arasındaki zincirleri görebilecekken, örümcek ağı gibi şeylere takılıp kaldığını görmek insanlık adına çok acı verici bir tablo...

O zaman neyden kurtaracağız dünyayı?

Çuvaldız çok can yaksa da yukarıdaki satırların arkasından bu dünyayı insanlardan kurtarmamız gerektiği gerçeği beynimizden tüm vücudumuza batmalı gibi geliyor bana. Evet, maalesef bu dünyanın en büyük sorunu insanlık... ABD'nin Teksas eyaletinde Bilim Akademisi tarafından 2006 yılının en önemli bilim adamı seçilen ve çevrebilim alanında Amerika'nın sayılı uzmanları arasında gösterilen Eric R. Pianka'nın bir bilim konferansındaki konuşmasında kendinden emin bir şekilde telaffuz ettiği "6 milyar insan ölürse dünya kurtulur" ifadesi beni destekliyor. Yani biz olmasak her şey iyi olacak. Dahası yukarıdaki sorunların hiçbirisi var olmayacak artık. İşte gerçeğin acı çözü... Bir bilmece kitabından hatırlımda kalan ve 'ölmemenin çaresi nedir' sorusunu 'doğmamak' olarak cevaplayan bilmece kadar muzip ama acı bir gerçek...

Bu çözümün hiç de işimize gelmeyeceği kesin. Peki, o zaman ne olacak? Dert bizde iken nasıl derman oluruz bu yaşlı dünyaya?

Tüm varlığın kardeşliği

Yukarıdaki örnekler üzerine düşündükçe Sadık Yalsızuçanlar'ın 8 Mayıs, 2008 tarihli yazısındaki 'tüm varlığın kardeşliği' öğretisi ve insanın bu rolünün artık farkına varması gerektiği büyüyor gözümde. Bir Kızılderili hikâyesinde anlatılan, tempolu bir yürüyüşten ardından sebepsiz durup beklenmesine anlam veremeyen soluk benizlinin 'Neden?' sorusuna reisin verdiği: "Öyle hızlı yol aldık ki ruhlarımız çok geride kaldı. Onların bize yetişmesini bekliyoruz!" cevabı değil mi bizim yaşadığımız bu sıkıntının özeti; yani insanlığın baş döndürücü değişiminin maalesef gelişmek anlamına gelmediğini işaret etmiyor mu bu eskimeyen hikâye?

Postmodernizmin 'ötekini' yok ederek kendini var kılan yani adeta onun yokluğundan beslenen asimilasyoncu, otoriter ve homojenleştirici yapısı yukarıda adı geçen öğretiyi ya yok etti ya da etnik milliyetçiliğe kadar indirgedi. Hâlbuki 'tüm varlığın kardeşliği' öğretisinden kasıt sadece aynı ırkın veya insanlığın değil tüm varlığın taşınması gereken harmoni. Yazarın ifadesiyle insana yakışan, katılım kanallarını açık tutan, empatiyle onaran-sorun çözen ve Yaratıcının doğaya nakşettiği eşsiz ve sessiz harmoni... Kendini besleyeni seven ama gayrısını acımadan öteleyen insanlığın aslında insanlıktan çok uzağa düşen yapısı unutturdu bize uyum içinde yaşamamız gereken kâinatı...

Kâğıt üzerinde olması itibarıyla çok romantik, duygusal ve hatta fantastik gibi görüne de aslında mantık muhakemem de bundan başkasını söylemiyor bana. Düşünsenize tüm varlığı kendinden bir parça gören insan bırakın kendi türüne zarar vermeyi, incitir mi hiç en küçük 'karınca kardeşini' bile. Evet, insan öncelikle kendi vücudundan başlamalı ve tüm doğayı anlayıp, onun içindeki rolünü oynamalıdır sadece. Bu bir tutsaklık değil bilakis Mevlana'nın da işaret ettiği gibi insanın kabul etmekle özgürleşeceği bir süreç: 'Kul oldum, kul oldum, kul oldum... Köleler, hürriyete kavuşunca sevinir; bense, sana kul oluşumla mutlu oldum...'

Çağatay ER

İngilizce Öğretmeni

Cultures

- If you have a cold Korea, don't blow your nose in public.
- If you are talking to an American , don't stand close to him/her.
- If you visit a family home in Turkey , take your shoes off at the door.
- If a person from Japan bows to greet , bow to them in the same away.
- If you offer a gift a Chinese person , use both hands.
- If you receive a gift from an Indian person , don't open it in front of them.
- If you give flowers to a Polish person , always an add number of flowers.
- When you meet an Argentinian person , kiss them on the cheek.
- If you study in Britain , you wear school uniform.
- If you have a meal with an Egyptian family , only use your right hand to eat.
- If you have an Italian or French girlfriend , don't give her chrysanthemums.

Damla TÜNEL
Haz. D

Nicola TESLA

(b. July 9/10, 1856, Smiljan, Croatia--d. Jan. 7, 1943, New York City), Serbian-American inventor and researcher who discovered the rotating magnetic field, the basis of most alternating-current machinery.

Did you know it ?

He spoke eight languages.

He could memorize entire books.

He could visualize devices entirely in his head and then build them without ever writing anything down.

---*----

Have you ever wondered who invented remote control ?

TESLA.

Who held patents over a hundred years ago that were later in development of the transistor ?

TESLA

Who was the first person to record radio waves from outer space ?

TESLA.

Neon light ?

TESLA

The modern electric motor?

TESLA.

Tesla died in 1943. He spent his last years alone in a New York hotel. People slowly forgot about him but his inventions changed the way people lived.

Duygu OLDAÇ
Haz. D

The Boy Who Lives In Infinity

The boy who lives in infinity;
He always wanted to be a moonbow.
It was the symbol of impossibility,
Rebel colors shining in the dark.

The boy who lives in infinity ;
Never actually believed in love.
He thought it was just a dream
Which make people sad and cry.

The boy who lives in infinity;
Said his soul was full of scars,
Two simple words were enough to define him,
But I could write a novel on his eyes.

It is hard to know,I won't be there ;
When you realise who you are,
When you first see a moonbow,
It is hard to know,it won't be me;
One day,When you fall for someone.

*Moonbow:Rainbow which appears in the dark
by moonlight.It is so rare.

Sena GÖKOĞLAN
10/A

Ecelim Oldu Duyuşum

Vurmadan bak kendi yüreğine, ilk yararı gör, dur!

Açanı hatırla, düşün, işte bendeki yara budur.

Bir onulmaz yarayla yar kıyısına getiren yar,
Daralıp boğulduğun deniz elmacığından kayar.

Hani gündüzünün hayaliydi, gecenin rüyası

Hüznünün tesellisi, yalnızlığının angaryası

Vazgeçilmezin, tek umudum dediğin, geleceğin,
Hiç bilir miydin, bir gün yar kıyısına geleceğin.

Bir tükenmez yarayla vuruldum, hastayım ben sana

Söylemeye varmaz dilim, gayrı halden anlasana

Ağlasan gözyaşın olurum, eririm ardın sıra
Hayat suyum olur canlanırım gülsen ara sıra

Beni benden ettin tanınmaz oldum nazenin dilber

Aklımı mezara gömdüm, işte içimden bet haber

Bir sevdiği var dediler, ecelim oldu duyuşum.

Ben ben değilim artık, merhametime taş koymuşum

Ölüm kokar nefesim, eser, ecel çağırır sesim

Korku can dostumdur benim bil, acı en has kardeşim

Yar olmayanı yar etmezler bizde, böyle bilesin.

Ya benle aşkımı atarım yara, ya sen gelesin.

Hiç sevdiğine kıyar mı –bir an bile olsun- insan,

Kıydım kendime dilim dilim oldum ah.. bir anlasan

Sen sevin mutlu ol da ben ağlasam da gülerim

Sen dur hele uzakta o mutlu ya, daha ne! Derim

Yar koynunda görsem seni ne olur? Ben bir gün ölürüm.

Yar ucunda eğersen başını, ben her gün ölürüm.

Hüseyin Avni GÜLLÜ

28/11/2004-VAN

Çok Oldu Yaşananlar

Çok oldu... Yaşananlar, yaşanmayanlar, yaşanamayanlar... Hissettiklerimiz sebep oldu belki de körelen duygularımıza. Kahkaha atıp ansızın sevinmeyi, hiçkırta hiçkırta ağlamayı kimi zaman, unutalı çok oldu. Beraber, birlikte yaşamak, paylaşmak her şey gibi tebessümü, acıları... Yitip gitti an be an. Bile bile, göz göre göre. Tutamadık yakalayamadık, sınıksı sarılmak geliyorken içimizden, bulamadık bir neden, saramadık bir beden... Yalnız kaldık, yalnız kalmalıydık, yalnızlığı bize yazılan, bir başınlık, sessizlik, çıldırtırcasına kaybolmak en derinlere, yitip gitmek bir meçhulde... Yalnız yaşadık ne varsa, yalnız göğüs gerdik. Kötüydü, acıydı. Soğuktan hepsinden öte, hissedemedik birinin sıcaklığını, bir tebessümün saflığını, çocuk sesleri uzak, mutlu hayatlar masaldı bizim için. Yalnız doldu gözlerimiz, herkesten ve her şeyden kaçtık, birkaç damla yaş akıtmak için kurumuş gözlerimizden. Yapamazdık başkası varken, anlatamazdık derdimizi, paylaşamazdık sırtımızı.

Yalnızlığı bize düşen... Serttik dağlar kadar, merttik kahramanlar gibi. Güçlü insanlardık biz, sevemezdik, gülemezdik, bilemezdik o saf duyguları. Ağlayamazdık öyle ansızın, gösteremezdik gözyaşlarımızı öylece, silerdik biz, unuturduk. Öyle olurdu, öyle olmalıydı. Yalnız ağlardık, yalnız hiçkırardık, yalnızken söverdük biz hayata! Anlatamazdık yokluğunu sevginin, boşluğunu geçmişin, anlaşılmazdık işte...

Aşık olmak istedik, o da olmadı. Sevmeyi unuttuk, bildiğimiz öğrendiğimiz aşkı bulamadık. Yalan olduk yalanlar arasında. Bulamadık, bilemedik nedenini, nasılımı... Kabullendik her şey gibi, herkes gibi. Bir kendimizi kabullenmeyi beceremedik. Böylece, sessiz, apansız gün be gün yok olup gitmemeliydik! Dibi gördük, dibe indik. Dipteydik, her şeyi aldık üstümüze, hep altta kaldık, hep alttan aldık. İçimiz yandı, ağladık. Anlatamadık. Kaybettik, sevemedik, hiçbir şeyi

beceremedik! Bir tek yalnızlığı ve hiç olmayı bildik. Şarkılarla konuştuk ihtiyacımız varken sıcak bir nefese, aynalarla dertleştik... Değiştik...

Kim olduğumuzu, ne olduğumuzu, geçmişimizi, sevdiğimizi, her şeyimizi unuttuk, gömdük sonsuz derinliklere. Her şey biçare, her yer virane oldu bizde. Anlamsız tebessümleri, yersiz gözyaşlarını, patavatsız kahkahaları yalnızca ışıldayan sokaklarda gördük biz. Sokakların bestelediği şarkılarda vardı en yoğun duygular, en taze haliyle yaşananlar. Her şey eski, her şey bayattı bize ait olan. Ağır, yavaş, solgun, ruhsuzdu aynalar, gaddardı şarkılar... Değiştik, hırçın sular kadar, zifir karanlıkta kaybettik bütün renklerimizi, bütün beyazlığımızı.

Şarkılarla dertleştik çoğu zaman. Kabullendik, böyle olmayı biz seçtik...

Kim bilir belki zamanla sevdik yorgun gözlerimizi, solgun bedenimizi. Anlamsız yüzümüz, her şeyi anlatmaya yetti birçok kez. Konuşmadık, sorulmadı hiçbir şey. Korkuldu belki de halimizden, yitik bir beden, kayıp bir ruh olsa gerek herkesi bizden kaçırın neden.

Kader, ne gelir elden? Yine yollar, yine yalnızlık bizi bekleyen...

Sonsuz ve dipsiz uçurumlar gibi... Sonsuz ve dipsiz...

İrem ABLAY
11.B

“Gerçekten” Var Olmak İçin

Düşündümdü. hava usul usul kararıyordu. Ne oluyordu bize? Ve yahu, bize neler oluyordu? Aklım beni henüz yanıltmıyorken düşündüm. Şöyle bir durup düşünmek lazım gelir dedim, iki düşünmek lazım gelir; belki de üç düşünmek... Hava usulca kararıyordu mateme büründü hislerim, aldanmak istedim hüznü duygulara. Çoğu zaman yaptığımız gibi aldanmak istedim ben de. Biz hüznü istemesek hava istediği kadar kararsındı, ay istediği kadar yalnız kalsın, yağmurlar yağsın ve şimşekler çaksındı. Biz bunlara ortak anlamlar yüklemesek ruhumuza ne derece etkisi olabilirdi ki? Bir pencere kenarına oturup elimizde bir fincan çay ile seyre dururken matemli havayı, ruhumuzu saran o rengi seçen biz değil miydik? Yoksa sona eren günün koyu kızılığın mı çekiyordu içine hepimizi? Asilliğine, ışığını kaybediyor olmanın verdiği umutsuzluğuna ve damarlarına yavaş yavaş karışan siyahlığa mı çağırıyordu bizleri?

Bu görselliğin ardından, farklı duygular hissederek anlaşılmayız diye korkuyor muyduk? Bu yüzden mi elimizdeki bir fincan çayı unutup insanlarla ortak duygulara kapılıyorduk? ‘Faydasız duygulara, bohemliğe’.

Neler oluyordu sahiden bize?

Anlaşılmamaktan mı korkar olduk... Belki de korkmuyoruz; belki de bu büyü, günbatımının doğasında var. Bu yüzden karanlık çöküyorken ortak duyguların paydasında, anlaşılmak üzere buluşmuştuk. Fakat düşünmek lazım, aklımız bizi yanıltmıyorken uzun uzun düşünmek... Halâ ‘var olabiliyorken’ düşünmek... Var olduğunu hissetmek adına yapılması gereken bu eylemi, gerçekleştirmek lazım. Cesaret ister ve herkes var olmak istediği kadar düşünür. Varlığını sürdürmek istedim ve aklım beni yanıltmıyorken henüz; düşündümdü, aldanmak istemedim.

Mihriban BİÇER

Ankara Üniversitesi Sivasal Bilgiler Fakültesi
Uluslararası İlişkiler Bölümü

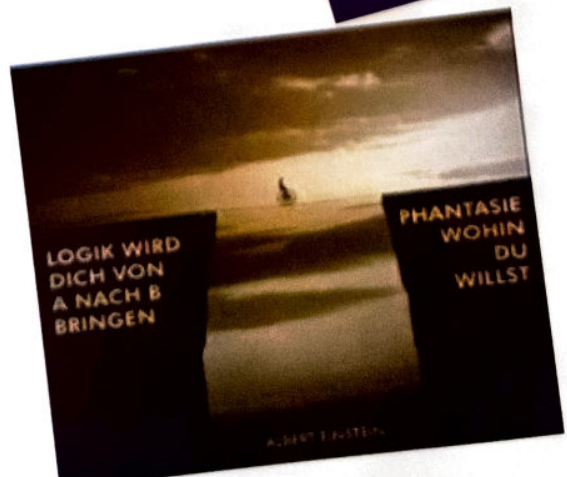
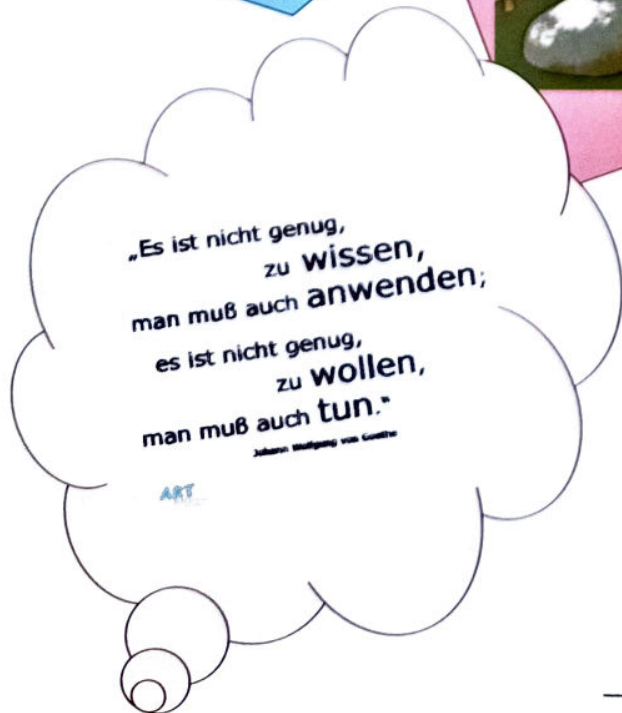
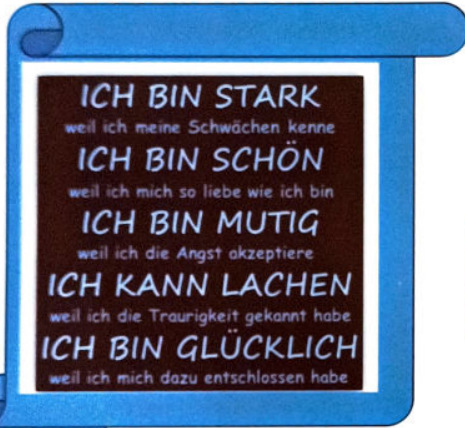
Eğitim Şart

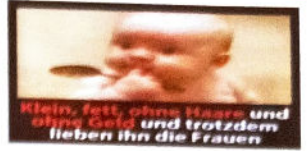
Kalemi elime aldığımda ne yazacağımı bir türlü bulamadım; yazdım, yazdım, sildim. En sonunda karar verdim, eğitim hayatımı anlatacaktım. Çok farklı bir eğitim hayatı yaşadım. İlkokula başladığımda 8 yaşındaydım. Arkadaşlarım okuma fişlerinden "Ali ata bak." Cümlesini okumayı öğrenirken benimse hikâye kitapları okuyarak geçti ilkokulum. Öğretmenlerim hep İzmir Fen Lisesini kazanıp gideceğimi söylüyordu. Bense fen derslerinden nefret ediyordum, en sonunda ilkokul bitti ve benim kafamda birçok düşünce vardı önce asker olmak istedim. Askeri lise sınavlarına girdiğimde askeri öğrenci olmaya yedek sırada hak kazanmıştım fakat ondanda vazgeçtim polis olayım en iyisi dedim. Polis koleji sınavı esnasında Eskişehir Sosyal Bilimler Lisesini kazandığım haberini aldım. Sosyal bilimler lisesine gitmek benim 6. sınıftan beri aklımdaydı fakat diğer yandan da polis olmak vardı. Sonuç olarak sivil liseyi ikinci sıraya bırakarak polis koleji sınavlarına girdim aynı askeri lise sınavlarında olduğu gibi yedek sıradan kazandım. Bu sırada ikinci tercihler yapılmıştı ve Eskişehir Sosyal Bilimler Lisesi yerine Konya Sosyal Bilimler Lisesi gelmişti ek tercihlerde. Kendimde Konyalı olunca kendi memleketimde okuyayım sosyal bilimler lisesi de küçüklük hayalim diyerek bu liseye kayıt oldum. Konya'da 1 dönemlik bir eğitim maceram oldu ama bir türlü alışamamıştım, belki de evimden ilk kez ayrılıp yatılı kaldığım içindi bu alışamama sorunu. Neyse ki bu Konya maceram uzun sürmedi ve içinde ilkokul arkadaşımın da olduğu Adana Sosyal Bilimler Lisesine geçiş yaptım. Ve hayatım bambaşka bir hal aldı o günden sonra dört buçuk yılım Adana'da geçti ve Adana içindeki insanlarla birlikte bana bağımlılık yaptı ve orada herkesi kendime çok yakın buldum sıcacık bir ortam vardı. İnsanların gözünde belli bir değerim vardı hissedebiliyordum. Öğretmenlerim anne, baba gibiydi yeri geldiğinde kardeş arkadaş gibi.

Nitekim her güzel şeyin sonu olduğu gibi lise hayatımda son buldu. Ve üniversite sınavı sonucunda Adana'dan kopmamak için hemen yanı başında Mersin Üniversitesi İdari ve İktisadi Bilimler Fakültesi İşletme bölümünü kazanıp kayıt yaptırдыm. Mersin'de de üç haftalık bir yaşam sürdürdüm çoğu zaman Adana'da olmama rağmen eğlenceliydi. Mersin'den de dönüp dolaşıp kendi memleketime geri geldim bu dönüş hayatımın bundan sonrası için büyük bir değişiklikti. Artık lisede gerçekleştiremediğim polis olma isteğimi burada gerçekleştirecektim yani PMYO öğrencisiydim artık. Tabii ki buraya da yedektan girdim. Bundan sonra polis olacağım kesindi ama nerelerde kimlerle olacağım meçhuldü...

Sizlere son olarak polis okulunda nasıl bir hayat var anlatmak istiyorum. Polis okulunda saat 06.00'da hayat başlar ve direktmen yatağını nizami bir şekilde toplayıp tıraş olursun istisnasız hergün. Resmi kıyafetleri giyersin. Saat 07.00 de kahvaltı içtimasına katılıp kahvaltını yaparsın. Saat 08.00 de sınıfta olur ve bir saat etüt yaparsın. 09.00 da ders başlar ve 12.45'e kadar sürer. 13.00'da öğle yemeği içtimasına katılırsın ve 14.00 da tekrar derse girersin. 16.00 da ders biter ve 18.00 ya kadar serbestsin, serbestsin dediysen bahçede dolaşırsın veya kantinde oturur bir şeyler yer içersin yatakhaneye girmek kesinlikle yasaktır bu serbest zamanda. 18.00 da tekrar bir saatlik etüt başlar. 19.00da akşam yemeği içtimasına katılırsın ve 20.00 dan sonra yatakhaneye girebilirsin. Tam anlamıyla serbestsin resmi kıyafetleri çıkarabilirsin fakat yatakhane dışına çıkacak olursan resimleri tekrar giymek zorundasın. Kesin yat vakti ise 22.30'dadır. Bu saatten sonra telefon ile uğraşmak odanın ışığını açmak kesinlikle yasaktır...

Hasan ALNIAÇIK
Ereğli - PMYO Öğrencisi

KREUZWORTRÄTSEL

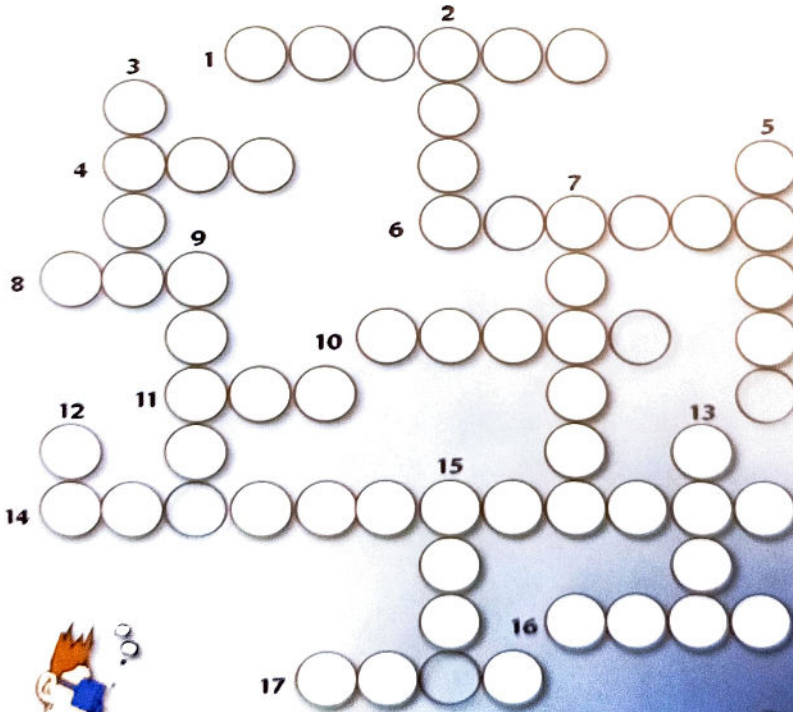
KÖRPERTEILE

1. man kann darauf schlafen
4. der Oberkörper hat zwei davon
6. man kann damit greifen
8. man hat zwei große und acht kleine
10. er ist unter der Brust
11. er hat eine Sohle, wie der Schuh
14. er ist über dem Knie
16. man schüttelt sie zur Begrüßung
17. man kann damit riechen

2. schütteln bedeutet „nein“, nicken bedeutet „ja“
3. sie ist unter dem Knie
5. sie ist über dem Bauch
7. er ist unter den Haaren
9. sie ist rechts und links vom Nabel
12. ein anderes Wort für „Gesäß“
13. man kann damit laufen, sie sind lang
15. er ist zwischen Kopf und Rumpf

LÖSUNGSWORT:

BİR NEBZE SANA DAİR

Ölüm, ansızın çalar kapıyı; hiç haber vermeden bir anda alıp götürür sevdiklerimizi bizden. Bir anda uçup giderler sessiz sedasız.

'Apo kaza yapmış' böyle alıyorum önce haberi. Sonra kendi kendime yorumluyorum; kolunu bacağını kırmıştır ya da biriyle boğuşurken bir şey oldu herhalde diyorum. Hiç gelmiyor ki aklıma bir daha gelmeyeceği, gideceği ve öleceği...

'Başımız sağ olsun Apo vefat etti' diye bir mesaj geliyor telefonuma. Yok diyorum, inanmıyorum, inanmak istemiyorum. Gece sabah olmuyor. Yıldızlar kaybolmuyor sanki bu gece. Ocağın ayazı gittikçe artıyor yavaş yavaş sabah oluyor, okula varıyorum. Herkes bir yana savrulmuş. Apo'm diye feryat seslerini duyuyorum.

İçimde, içimizde tanımsız bir acı var. Onu gömmeye gidiyoruz. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Merve hıçkırıyor yanımızda, tesellisini bulamadığımız buruklukla kendimizi tabutunun karşısında buluyoruz. İnanılmaz kalabalık var. Gözlerimiz Sena Teyze'yi, anneni arıyor. Annesi, ablaları ne halde diye geçiriyorum aklımdan. İki kişi annenin koluna girmiş. Ne kadar da dimdik duruyor. Duruşu da kendisi de ne kadar da benziyor sana. Soğukkanlılığını koruyarak taziyelerimizi kabul ediyor, kimimize sarılıyor. Ne kadar metanetliymiş diyorlar oysa nasıl yanıyordu içi biricik oğlunu son yolculuğuna uğurluyorken. Sevdiklerin, akrabaların, bizimkiler sıra sıra toprak atıyor üzerine görevlerini yerine getirebilmek için.

Seni anımsıyoruz çoğu kez. Hep ölümünle değil. Gülüşlerini, esprilerini anlatıyoruz birbirimize gülüyoruz. Sonra iç çekiyoruz, birden bir sessizlik oluyor. Şanslıyız senin gibi bir insanı tanıyıp zaman geçirebilme imkanı bulduğumuz için. Anneni hep çok sevdiğini söylerdin, o da seni anlatmaya çalışmış senin için yazdığı kitapta (Üç Kişiydik O Gece). Güzel de anlatmış seni ve ölümü.

Satırlarıma son vermek de sürdürmek de oldukça zor. Elimizden geldikçe dua ediyoruz senin için. Bir gün bizde yanına geleceğiz ve orada buluşup hasret gidereceğiz. Sen öldüğünde de veda etmedik sana, şimdi de öyle. Hepimiz seni çok seviyoruz Apo. Yattığın yerler incitmesin inşallah, cennette buluşmak ümidiyle...

Beklenen

Ne hasta bekler sabahı,
Ne taze ölüyü mezar.
Ne de şeytan, bir günahı,
Seni beklediğim kadar.

Geçti istemem gelmeni,
Yokluğunda buldum seni;
Bırak vehmimde gölgeni
Gelme, artık neye yarar.

Necip Fazıl Kısakürek

Üçüncü Kız Kardeşin
Şeyma GÜLER

Çukurova'da Kale Turizmi

Güzide şehrimiz Adana, son yıllarda tarım ve sanayinin diğer şehirlere göre daha zayıf ilerlemesi sonucu arka planda kalmış görünmektedir. Potansiyeli çok çeşitli olan bu şehrin farklı kaynaklarının da gün yüzüne çıkması Adana'yı elbette tekrar ülkemizin en önde gelen şehirlerinden biri yapacaktır.

Adana ve turizm kelimesi nedense bugüne kadar birlikte anılmamış, sanki bir anlaşma yapılmış ve Adana denilince turizm akla gelen son kelime bile olamamıştır. Bu algıyı yok etmek adına alternatif turizm alanları geliştirilip Adana ekonomisini canlandırmak mümkün olabilir.

Nasıl ki Kapadokya Nevşehir ve bölge için ekonomik damar ise Çukurova'nın tarihi eserleri de bölgenin turistik yüzü olabilir. Özellikle Çukurova'nın tarihi kaleleri turizme konu olacak değer ve güzellikte ovaya serpilmiş şekilde misafirleri beklemektedir. Yılkale, Anavarza Kalesi, Kozan Kalesi ve Çukurova'nın kuzeyinde sıralanmış diğer pek çok kale "Kale Turizmi"ne konu olabilecek nitelikte yapılar olarak sıralanmaktadır. Yaptığımız gezide fotoğraflayıp keşfe çıktığımız Yılkale ile diğer kaleler küçük çaplı restorasyon ve daha da önemlisi iyi bir reklam ile Adana ve çevresinin turizmle barışmasına katkıda bulunacaktır. Hatta Kozan Kalesiyle başlayan bu sürecin diğer tüm kaleleri kapsamıyla bir "Kaleler Turu"ndan bile bahsetmek mümkün olacaktır.

Sakir GÜL
Coğrafya Öğretmeni

Mezarlık Tantanası

Belediye binasında yine kalabalık bir gün. Kesif bir insan girdi-çıkıtsı. Şehir konseyi muhitinde yine her zamanki telaş ve tantana. Her zamankinden tek farkı ise bir ecnebinin burayı ziyaret edecek olması...

Konsey, mezar yeri tayin ediyor. Ölenler için olduğu kadar yaşayanlar için de... Küçük bir bedel karşılığında, dilekçeyle beyan edilen isteğiniz üzerine, konseye katılıp yerinizi öğrenebiliyorsunuz. Hatta yerinizin koordinatlarını belirten cetveli, yazıcılara, kendiniz okuyabiliyorsunuz. Her meslekte olduğu gibi burada da bir uzmanlaşma var. Yine her mesleğin nasıl ki tali kolları bulunuyorsa burada da bu türden uğraşlar ve meslekler ortaya çıkmış. Bunlara piç meslekler denebilir. İşte konseyde de böyle birkaç meslek peyda olmuş. Konseyin bir kuralık çalışmasını anlatabilirim. Hiç bahis oynamamış olabilirsiniz ama bir bahis lokali girdi-çıkıtsına tanık olmuşsunuzdur mutlaka ya da bu hikayeyi okuduktan sonra tanık olacaksınız. İnsanlar girer, kupon doldurur ve çıkar. Farklı simalar olduğu kadar çeşitli ünsiyetler de oluşur buralarda; ahbaplıklar da ortaya çıkar. Bahisler üzerine konuşulur, doğru- yanlış tüyolar verilir. Acemiyseniz kuponlarınızı doldurmanıza yardımcı edilir. Yardımcı olalım derken başımıza doluşabilirler. Lokal sahibi de kuponların sisteme kaydını sağlar. İşte konseyde de olup bitenler yaklaşık olarak böyledir. Konsey; tayin ediciler, okuyucular ve yazıcılar olarak üç ana gruptan oluşur. Tayin ediciler şehrin mezarlık için ayrılan birkaç bin dönümlük arazisini x-y koordinatları üzerinde şehrin nüfusuyla orantılı bir şekilde bölüştürmüş ve her parseli başvurular göz önüne alınarak kura yoluyla tayin etmektedir. Okuyucular, tayin cetvellerinde belirtilen koordinatları yazıcılara bildirmekle görevliler ama bu görev başvuru sahibine de rahatlıkla devredilebilmekte. Yazıcılar, adının belirttiği üzere, tayin cetvellerinde belirtilen parseli şahsın adına kütüğe geçirirler. Herhangi bir anlaşmazlık durumunda kütükte yazılı olan esas alınır. Bu nedenle parselin koordinatlarının doğru

iletmesi çok önemlidir. Daha önce de bahsettiğim tali mesleklere gelince bunlardan biri simsarlıktır. Simsarlar kuraları çok sıkı takip ederler. Her ne kadar kura usulü bir iş de olsa mezarlıktaki en seçkin yerlerin boş kalması için uğraşırlar. Dolayısıyla eğer kurada herhangi bir yer bu muhite düşerse koordinatları değiştirebilmek için olanca çabayı sarf ederler. Amaçları kendilerinin seçkin yerleri kapabilme ihtimallerini artırmaktır. Çoğu zaman bu değiştirme çabaları boşa çıkar ama eğer bir başarı sağlarsa büyük bir zafer kazanmış edasıyla gezinirler ortalıkta. Usta okuyuculara müdahale edemeseler de arada bir konseye yolu düşen acemi okuyucularda başarılı sonuçlar elde etmişlikleri görülmüştür. Eğer parsel sahipleri kendileri okumak isterse bahtiyar olurlar. Çünkü onlara hata yaptırma ihtimalleri daha yüksektir. Akbabalar gibi başına üşüşürler. Tabii, parsel sahibi seçkin bir muhite düşmemişse uğraşmanın anlamı yoktur. Başvuru yapan kişilerin bu işi neden okuyuculara bırakmadıklarını merak ediyorsanız söyleyeyim. Bürokrasi... Tayin edicilerin, okuyucu ve yazıcıların başı o kadar kalabalıktır ki ve işler o kadar ağır ilerler ki bir de okuyucuyu beklemek istemezsiniz. Tüm sorumluluğunu alarak işi üstlenirsiniz. Bu yazıcılara gider gitmez hemen kayda gireceğiniz anlamına da gelmez ama en azından bir bekleme süresini aradan çıkartmış olursunuz. Yine tali mesleklerden biri de lokumculardır. Lokumcular küçük hediyeler ya da ücretler karşılığında size yardımcı olurlar. Simsarlar kadar aktif değillerdir ama olur ki bir dilekçe sahibi bir yardım isteğinde bulunursa hemen yardıma koşarlar.

Ecnebi de konseyin her zamanki telaşlı tantanalı ortamına katılır. Haftalar öncesinden verdiği dilekçesine istinaden randevusuna gelmiştir. Girişteki danışmana durumunu açıklar, o da onu mübaşirin olduğu bankoya yönlendirir. Mübaşir evrakını kontrol eder ve -bürokrasinin azizliği gereği- beklemesini

söyler ecnebiye. Sırası geldiğinde kendisine seslenilecektir. Sımsarların gözü hemen gelen ecnebiye çevrilir. Ecnebi bir banka oturur ve beklemeye başlar. Telaşı seyrederek olup bitenleri garipsir. Bir taraftan da mübaşiri takip eder. Sıkılmaya başlar, bunalır. Yarım saat, bir saat, iki saat derken üç saati doldurur. Sonunda adını seslenirler. Fırlar yerinden. 'Mübaşir sıra sana geldi. Tayin ediciler kuranı çekecek. Şu bankoya gideceksin.' diyerek, gideceği yeri gösterir. Hemen tayin edicilerin yanına gider. Biraz da burada bekler. Kurası çekilir ve koordinat cetveli üzerinde işaretleme yapılır. Kura komisyonundan bir bayan: 'Beyefendi, cetveli siz mi götürmek istersiniz yoksa okuyucuya mı verelim?' diye sorar. Ecnebi kendisinin taşımak istediğini söyler. Cetveli verirler. İki sımsar akbabalar gibi üşüşürler başına ecnebinin. Çünkü koordinatlar seçkin bölgeye aittir. Ecnebi cetveli yazıcıların bankosuna götürür. Cetvel üzerindeki işaretlerden emin olduktan sonra koordinatları yazıcılara bildirmek ister ama sımsarların işbilir edalarıyla sürekli işine karışmaları epey canını sıkır. Cetvelden kafasını kaldırır ve bir lokumcuyla yüz yüze gelir. Karşısındaki kişinin lokumcu olduğunu bilmeden gayri ihtiyari: 'Beyefendi yanınızda kalem var mı?' diye sorar. Lokumcu, olmadığını ama hemen bulabileceğini söyler ve yazıcılardan birinden rica eder. Ecnebi bir de not alabileceği küçük bir kağıt olup olmadığını sorar. Kendisi de aranırken bankodaki dosyalardan birinin üzerine yapılmış koordinat karalamaları dikkatini çeker. Üzerindeki karalamalardan ve eskimiş görüntüsünden uzun süredir orada olduğu bellidir. Acaba ben de mi buraya not alsam, diye düşünürken lokumcu, bir yerden yırılmış olduğu belli olan küçük bir kağıt parçası uzatır, ecnebiye. Ecnebi sımsarların olanca baskısına rağmen tüm dikkatini toplayarak koordinatları kağıda doğru bir şekilde aktarır. Yazıcılara seslenir ve bir yazıcının yardımıyla koordinatlar kütüğe işlenir. Her ne kadar yazıcı ismini yazarken bir hayli zorlanmış olsa da başarılı olur. Ecnebi

bütün bu can sıkıntısı ve moral bozukluğunun üzerine böyle bir başarı elde etmiş olmanın rahatlığını hissedeceğini düşünürken tam tersine eli ayağı boşalır, beti benzi solar, birkaç saniye sonra kendinden geçer ve yere yığılır. Konsey dairesinde bu sefer sıradışı başka bir telaş yaşanır. Rüyasında cenaze teşrifatçısını görür, ecnebi. 'Bob Lessington, Bob Lessington' diye bağırtır adama. Hiç orali olmayan teşrifatçı sonunda yüzünü döner. Ecnebinin yanına gelir ve şöyle der: 'Ben, Bob Lessington değilim, Bob Lessington sensin ve bu senin cenazen...'

Bülent BAŞARAN
Felsefe Öğretmeni

Kimyasal sözler

Periyodik tablonda
yer yoksa güzelim,
merak etme ben
tepkimeyede
girerim.

Gün gelecek
denkleştiremediğim her
tepkime için bana
küfredeceksiniz.

• My name
is Bond...
Hydrogen
Bond!

Ağlarsa anam
ağlar gerisi
kimyasal
bağlar.

Ben seni ametal sandım
kendime istedim meğer
ki sen soy metalmişsin
gözün hep kral
suyunda...

sabreden
ametal
soygazına
ermiş

Madem
gelmişsin
dünyaya otur
çalış kimyaya

Yatılı Okul Çocukluğum

Samimiyettir yatılı okulun çocuğu olmak.
Özlem, hasretin, sevincin
Her şeyin en derinini, en çoğulunu hissetmektir.
Hiç tanımadığın birine bile gülümseyebilmektir.
Tüm içtenliği aktarabilmektir dünyaya.

Masumiyettir yatılı okulun çocuğu olmak.
Arkadaşın ağlıyor diye ağlamaktır mesela
Ufak yaramazlıklar yapıp, mahcup hissetmektir.
Hayal kırıklığına uğratmaktan korkup, hatadan
dönebilmektir.
Tüm saflığı yayabilmektir dünyaya.

Paylaşmaktır yatılı okulun çocuğu olmak.
Bazen bir şişe suyu on kişi içebilmektir.
Acıyı, mutluluğu minicik yüreklerde hissetmektir.
Tüm yükü bölüştürebilmektir dünyaya.

Olgunluktur yatılı okulun çocuğu olmak.
Yaşlıları tek başına otobüse binmeye korkarken
Hastanede tek başına sabahlayabilmektir.
Küçük yaşta boyundan büyük hissetmektir.
Tüm gücünle göğüs gerebilmektir dünyaya.

Ayrıcalıktır yatılı okulun çocuğu olmak.
Su ısıtıcıda makarna yapmayı bilmektir gibi.
Zorluklara rağmen mutlu hissetmektir.
Tek başınalığın içinde karışabilmektir kalabalığa
Tüm kalabalığın içinde de tek başına...

Aylin SAN
9/C

Çocuktum

Sen tüm şehrin ışıklarını söndürmüş bir vaziyette gidiyorsun
Bana kağanlığı armağan edişine
Masum bir gülümseme ile teşekkür etmişim
Çocuktum
Varlığım , yokluğum tüm tutkuların
Bir pamuk seker tadından başka bir şey değildi
Oysa küçücük bedenime kocaman bir aşkı sığdırdım
Kırık beyaz hayallerime mutlu olmayı da eklemiştir o gün
Çocuktum
Düşerdim , ağlardım
Aşkına düştüm daha çok ağladım
Senin gittiğin gece gökyüzünü siyahlara kapattık
Çocuktum
Üzüldüğümde yağmur yağardı.
Hıçkırıklarım gökyüzüne karışırdı birden
Selam ederdim temiz kalbimle
Yağmur damlalarını indiren her bir meleğe
Çocuktum
Havanın soğukluğu işlemesi bedenime
Ruhum sıcaktı , kanım deli
Uçsuz bucaksız ağaç altlarında sana koşardım
Kavuşamadım , gittin.
Sustum , bekledim.
Büyüdüm , evet bıraktığın gibi değilim
Çocuktum ben!
Belki de sırf bu yüzden seni sevdim.

Nagihan MUTLU

10 D

Matematikten Geçer Miyim Öğretmenim?

Bakışlarınla çarpma, sözlerinle bölme,
Emi öğretmenim!

Yanlışlarımı toplama, beni gözünden çıkarma,
He öğretmenim!
Al doğrularımın karesini,
Al unuttuklarımın kesir sayısını,
Eksiklerimde git sadeleştirmeye,
Karıştırdığımda etme problem,
He öğretmenim!

O azaplı günden beri tövbeliyim havuza;
Zaten yoktu paramız artık hiç de olmayacak faizden,
Bırak kalayım ben çocukluğumda
Babam da kalsinkendi yaşında
Emi öğretmenim!

Bir diyorsun dik, bir diyorsun paralel
Nasıl çözülecek buncadenklem,
Dersi geçmektir derdimiz yoktur başkaolasılık,
Lakin biliriz ki bunun da yoktur gerçekliği
Medet öğretmenim!

Sıkışmışız okul-dersane-evüçgenine
Bir de düşmüşüz en dar açılısına
Sen çıkar bizi en genişine
Şefaet ya öğretmenim!

Üslü sayılar yaparken bize yamuk
Çıkmak ne mümkün boğazımızı sıkın çemberden,
Hep sayılar sayılar dönüp duruyoruz aynı dairede,
Sen bizi ulaştır sonsuzluğa uzanan doğruya,
Amin be Öğretmenim!

Adil TUTUMLU
Edebiyat Öğretmeni

Küçük Faris'in Hikayesi

Etraflarında toz bulutu ağır adımlarla yürüyorlardı. Başını gökyüzüne kaldırdı Faris. Bir jet arkasında beyaz, düz bir çizgi bırakarak ilerliyordu. İki adım ilerisinde yürüyen babasına çevirdi bakışlarını. Terden gömleğinin sırtı beline yapışmış, ıslak saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Omzunun üstünden arkasından gelen annesine ve iki küçük kız kardeşine baktı. Annesi eşarbnı ağzına dolamış, toz zerreciklerinin soluğuna karışmasını engellemeye çalışıyordu. Kız kardeşleri ise büyük bir sükunetle onu takip ediyordu. Hava da insanı nefes almaktan bunaltan, kavurucu bir sıcaklık vardı. Soludukları hava yapış yapış, mide bulandırıcı bir şekilde doluyordu ciğerlerine. Önde yürüyen babasına baktı bir kez daha. Adımlarını sıklaştırarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Yan yana yürürlerken, "Baba," dedi Faris kesik sesiyle. Babası, sekiz yaşındaki oğluna kaçamak bir bakış attı. Bu esnada saçlarından gözlüğünün üzerine iki damla ter düştüğünü gördü Faris. "Biz nereye gidiyoruz?" Baba bakışlarını kaçırıp oğlundan. Seri adımlarla yürümeye devam etti. Faris sorusunu yinelemedi. Yola çıkmadan önce Emine Nine'nin kızı Roşi onları uğurlamaya geldiğinde annesinin "kaçıyoruz buralardan" deyişini duyar gibi olmuştu. Kaçıyorlardı demek, ha? Muhammed'i, en yakın arkadaşını, düşündü. Onlar da gitmişlerdi, kaçmışlardı memleketlerinden. Ne için? Yaşamak için, hayatta kalmak için. Babası öğretmeni. Farsça ve Arapça derslerini o öğretirdi Haseke İlkokulu'nda. Muhaberat askerlerinin okullarını bombaladığı günü hatırladı Faris. Ders matematikti. Öğretmen tahtaya bir soru yazmakla, öğrenciler ise fısıldaşıp gülüşmekle meşguldü. Önce tiz bir ses duyular bir roketatardan çıkan. Sonra da büyük bir patlama. Bunları takip eden çığlıklar, kaçışmalar. Yerde kanlar içinde yatan sınıf arkadaşları, öğretmeni... O an bir kere daha şükretti Allah'a hayatta kaldığı için. Bir ağırlık çökmüştü üzerine. Esefle salladı kafasını, iç geçirdi. Birden bir ses duyuldu uzaklardan. Kulak tırmalayıcı, boğuk bir ses. Baba durdu. Sesi dinledi. Sesi bir uğultu takip etti, ondan sonra tümünden kesildi. Derin bir nefes aldı Baba. Ağır ağır ilerlemeye devam etti. Yorgundu, uykusuzdu. Geçirdiği geceler geldi aklına. Her bir yandan gelen bomba sesleri, yükselen çığlıklar... Ama gidiyorlardı şimdi. Kurtarıyorlardı kendilerini bu keşmekeşten. Aydınlık bir gelecek için yürüyorlardı adım adım.

Tekrardan durdu. Elinin tersiyle alnında birikmiş teri sildi. Arkadan kendisini takip eden ailesine dönüp, "Soluklanmak gerek biraz." Dedi ve ulu bir çınarın gölgesine doğru ilerledi. Çınarın dinginliğinde etrafı seyre dalmışken Faris atıldı birden. "Baba çakını versene!" Baba sebebini sormadan çıkardı cebinden çakısını. Faris çakıyı kapıldığı gibi çınarın gövdesine bir şeyler kazımaya başladı. Beş dakika sonra bir cümle belirmişti ağacın gövdesinde. Geriye çekildi Faris ve yazdığı cümleyi mırıldandı. "Sen Allah'a güven. Hiç ummadığın anda çiçek açar umutlar." Baba'nın yüzünde hafif bir tebessüm oluştuğunu gördü. Umudolu bir tebessümdü. Faris'le göz göze geldiklerinde bir şeyleri açığa vermekten korkar gibi usulca kaçırıp bakışlarını ondan. Ellerini gözünün üstüne siper ederek, güneşe doğru çevirdi yüzünü. "Namazı kılmak gerek. Vakti gelmiş." Dedi duyulur duyulmaz bir sesle. Abdest bulmak için su kaynağı aradı bakışlarıyla fakat görünürde hiçbir şey yoktu. Zaten yolculuk boyunca da suya dair herhangi bir şeye rastlamamışlardı. Önemi yok diye düşündü. Asıl olan niyetti ya. Doğrudu oturduğu yerden. İlerde bulunan kavakların yanına diz çöküp toprakla aldı abdestini. Memleketinden ona yadigar kalan tek şeyiydi toprak. Bir avuç alıp, sol üst cebine koydu.

Kibleyi bularak başladı namazına. O içinden ayetleri yinelerken bir rüzgar hışırdatıyordu altında namaz kıldığı kavakları. Ve bu seslere karışan kuş cıvıltıları. Yolculuk boyunca ilk defa huzuru bulduğunu hissetti. Gerçek ve ebedi huzuru... Namazın sonuna geldiğini fark etti. Selam vermek için başını sağ tarafına çevirdi. Bir kuş gördü, ağzında bir solucan, ayakları birbirine çapraz yürüyor. Sol tarafa çevirdi başını. Bir çift ökçe girdi görüş alanına. Sonra bir tetik sesi çınladı kulağında. Tüfeğin soğuk metalini alınının tam ortasında hissetti. Kaldırdı kafasını yukarı doğru. Bir militan. Dışleri çarpık çurpuk sırtıyor. Bir el silah sesi duyuldu yakınlardan. Bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha. Alayla hurladı asker. Bakışlarındaki aşağılayıcılık, nefret, kin ve az sonra yapacağı şeyden zevk alma duygusu... Çekti tetiği gözünü dahi kırpımadan.

Baba, bedeninden bir şeylerin kopup gittiğini hissetmeden önce gördüğü son şey, gökyüzüne doğru havalanan beş tane cennet kuşu oldu.

Erkekler Dünyayı Kirletiyorlar

Gururlarının kurbanı olmuş erkekler, onların hayatlarını yaşamak zorunda kalan kadınlar. Kadınlar şimdi ayaklarına kadar düşmüş her biri ardında, gölge olarak yaşıyordu. Ölümüne bile öyle gitmişti. Bir hırsla, nefretle yürürken onu ölümüne götüren kadındı. Nasıl para kazanmasına destek olan kadınsa onu habersizce ölümüne sürükleyen de kadındı.

Bir zamanlar İstanbul'un en gözde yeri olan Beyoğlu'nun hazin hikayesiydi roman. Yıkılmış, terk edilmiş, lanetlenmiş, gerçek sahipleri sürülmüş bir semt vardı şehrin göbeğinde.

Bir çoğunun nice hayallerle girdiği yeni yıla, bir farklı girdi Tarlabasıllılar. O gün bir farklı kokuyordu hava onlar için. Herkes o gün oradaydı. Aşığı da oradaydı, katili de oradaydı. Kiminin kahkaha sesleri yankılanıyordu yılların duvarlarında, kiminin ağıt sesleriyle göz yaşları dökülüyordu sokakların. İnsanlar oranın dışa vurulan sesleri olmuşlardı artık.

Takıntılı insanlardı hepsi. Kiminin kadın olmuştu derdi, kimi paranın kulu, kimi bu pislikten kurtulmak için uğraşılıyor, kimi de yavaş yavaş benliğini kaybediyor "ONLAR"a benziyordu. Acaba kimileri gerçekten benliğini mi kaybediyordu yoksa başkaları mı onlara benziyordu? Öleninde katil olduğu, katilinde öldüğü bir dünyadan ne beklenirdi ki zaten?

Engin o gün hırslarına nefretine hatta aşkına yürüdü. Sadri o gün elinden kayıp düşen-asla onun olmayacak-aşkınım ardından koştu. Engin'i doyumsuzluğu, Sadri'yi sabırsızlığı öldürdü.

Çocuk olmadan adam olmuştu hepsi. Çocuklardı, hep çocuk, çocuk olarak kalacaklardı ancak kimi hırsız, kaybetmiş, yıkılmış, kendi etini satan kadın, berduş kimi de kabadayı olarak çıkacak karşımıza. Kitap Türkiye'de hala hakim olan farklı zihniyetleri sayfa sayfa ortaya çıkarıyor.

Saltanat Süleyman'ın-ki ne sultanlığı var ne saltanatı-kolunda karım diye gezdirdiği karısını satması, Külbastı Mehmet, Hızır Cevdet, Titiz Tarık, Barbut İhsan, Durdu, Kara Nizam ki parsel parsel Tarlabasıllı'nı satın alması ayrıca roman boyu ölümü araştırılan Engin'in de onun gibi parsel parsel alanlardan alması, Pire Necmi, Janti Cemal hepsi ayrı bir kanunsuzluktu, sokaktakilerin çaresizliği, pavyonda ayrı ezilen Engin tarafından ayrı ezilen Azize'nin boyun eğişi, para için Kara Nizam'ın çirkinliğini görmeyen gözlerin açlığı. Aşkına bile sahip çıkamayan erkeklerin birbirleri arasındaki çekişmelerinin nedenleri.

Peki ya bunların karşısında sözde 'KADIN' ? Kadın dramları, kabadayıların kadına bakışı acımasızlığı... Çilem, Azize, Fidan, Naciye, Jale... Her şeye rağmen acınaklı bakmıyor yazar kadınlara. Kadınları güçlü bu romanın. Bataklığın içerisine düşmüşler ama ayakta kalmaya çalışıyorlar. Azize'nin dışında diğerleri erkek dünyada kök söktürüyorlar.

Hayatları yalan olan insanlara acımaktan başka ne yapabilirdi ki en temizi zaten ? Romanın iç nedeni de buydu zaten."Erkekler dünyayı kirletiyorlar" örgüsü her satıra ince ince tüm objektifliğiyle işlenmiş..Saltanat Süleyman, Barbut İhsan, Kara Nizam gibilerinin kirlettikleri dünyayı Nazlı Ablaların düzeltmeye çalışmaları bu durumun en yakın tanığıydı.

Roman, kabadayıların romanı olduğu kadar sokak çocuklarının da romanı. Romanın sokak çocukları desek daha doğru olur aslında. Küfürbaz, evsiz, geleceksiz, sahipsiz, umutsuz ve kaygısız Keto, Pirana, Musti... Yazarın geçenlerde verdiği röportajında bu çocukları "Onları sokakta izlediğim çocuklardan esinlendim. İzledim, konuştum, para verdim zaman zaman.Bir sürü şey anlattılar ama hiçbirisi gerçek değil. Kafaları dumanlı çünkü. Bu çocuklar hepimizin ortak utancı." diye değerlendiriyor. Komiser Nevzat, Ümit tarafından Emniyet teşkilatına sunulan öneriydi. Amaç, polisinde insan olduğunu hatırlatmaktı. Komiser Yardımcısı Ali'ye yazar tarafından sunulan bir öneri değil sokaktan emniyete sızmış bir aynaydı sanki.

Yazarın bizzat kahraman olduğu nadir yapıtlardan biri olarak karşımıza çıkıyor Beyoğlu'nun En Güzel Abisi. Sorularıyla bunaltan komşu Ahmet Ümit, Başkomiser Nevzat'tan azar yıyor pası.

İtiraf etmeliyim ki sevenleri tarafından 18 ayda çıkması gün gün beklenen enfes, uzun soluklu bir roman. Kolay kolay okumadan yakınızı bırakmayacak matruşka gibi iç içe renkli dünyaların romanı. Postmodern yapıyla akıcılığı arttıran özelliğiyle elimize alır almaz bitirebileceğimiz bir dünya.

Ayşe GİRENTE

11/0

Ben Ağlayamam Gidişine

Ben ağlayamamı gidişine.
Yağmurlar yağdırırım şerefine.
Gözlerim yolda kalamaz mesela,
Yolunu gözletirim divane uçanlara.
Çiçek tutmasını bilmez ellerim.
İstersen bir derste çınar vereyim.
Kağıttan gemiler yaparım sana,
Bedenimi takarım kenarına
Rüzgar yardım ederse bana,
Şehrime geleceğim.
Ayaklarıma zincirler takılır belki.
Ellerim cinayet haliyle vahşi.
Tenimde tuzu kalmış denizin,
Gönlümde bir bal var gün Eşim.
Hasretten mektuplar yazıyorum sana
Yakıp kültümlü anka lavında
Kapatıyorum sırça kapaklı kutum.
Ruhum eliyor kutu elimde.
Kandiller söndüyor senin semtinde.
Öyle bir karanlık ki ezeli,
Yine kavuşamadık gönlümün emeli.

Hediye GÜLAT
12/C

Ben Sokak Çocuğuyum

Ben sokak çocuğuyum
Ne hayallere sığan oyuncak arabalarım
Ne de yorgan altı düşlerim var benim
Umutlarımsa duman altı o kadar derdim

Ben sokak çocuğuyum
Ne boğazdan geçecek bir lokma ekmeğim
Ne de sıcak bir yuvam var benim
Tek sıcak kalan masum yüreğim

Ben sokak çocuğuyum
Ne yazacak defterim
Ne de okuyacak kitabım var benim
Öğretmenim sokaktır ben bunu bilirim

Ben sokak çocuğuyum
Oyuncaklarım birkaç teneke parçasıdır benim
Düşlerim mavi göğün altındadır benim
Derdim kadardır büyüklüğüm benim

Ben sokak çocuğuyum
Yarım kalan umutlarımdır bir lokma ekmeğim
Sıcak yuvam bir karınca deliği kadardır benim
Yüreğim bir kuyu kadardır benim

Ben sokak çocuğuyum
Yazacaklarım bir defter kadardır benim
Onu okuyacaklar vardır bilirim
Okuduklarında bir ben kadar gülecektir eminim.

Abdullah Tahir İSİK
9/C

Azerbaycan Eğitim Müşaviri Necibe NESİBOVA İle İl Milli Eğitim Müdürümüz Turan AKPINAR Okulumuzda

Kutlu doğum haftasına rastlayan bu ziyaret esnasında Azerbaycan Eğitim Müşaviri Necibe NESİBOVA ile İl Milli Eğitim Müdürümüz Turan AKPINAR, öğrencilerimizin hazırladıkları Kutlu Doğum Programımızı da izleyerek bizleri onurlandırdılar. Kutlu doğum programımız Din Kültürü öğretmenimiz Hasan AKÇAKOYUN'un Kur'an-ı Kerim tilaveti ile başladı. Programda bir konuşma yapan Azerbaycan Eğitim Müşaviri Necibe NESİBOVA, öğrencilerimize "İki kardeş ülkenin evlatları olan gençlerimize inançla bakıyor, geleceğimizin emin ellerde olduğunu görmekten mutluluk duyuyorum" cümleleri ile seslendi. Programda, günün anısına İl Milli Eğitim Müdürümüz Turan AKPINAR, Azerbaycan Eğitim Müşaviri Necibe NESİBOVA'ya plaket ve hat yazıları ile süslü bir hediye takdim ettiler. Azerbaycan Eğitim Müşaviri Necibe NESİBOVA ise okul müdürümüz Hüseyin Avni GÜLLÜ'ye bir tablo hediye ettiler. Hediye töreninin ardından programda yer alan sema töreni misafirlerimiz ve öğrencilerimiz tarafından ilgi ile izlendi. Programda ayrıca Sarıçam İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen Naat okuma yarışmasında birinci olan Nagihan MUTLU "Seccaden Kumları" adlı naatı okudu. Salonda duygulu anların yaşandığı program Siyer-i Nebi soruları, öğretmenlerimizin duygularını dile getirdikleri bölüm ve ödül töreni ile sona erdi.

Okulumuzdaki programın ardından öğrencilerimiz, Sarıçam İlçe Milli Eğitim Müdürlüğümüzü ve İl Milli Eğitim Müdürlüğümüzü ziyaret ederek müdür yardımcılarımız, şube müdürlerimiz ve büro çalışanlarımıza gül takdiminde ve lokum ikramında bulundular.

4006 TÜBİTAK Bilim Fuarına Yoğun İlgî...

4006 Tübitak Bilim Fuarı 13-14 Mayıs 2015 tarihlerinde okulumuz spor salonunda yapıldı. Fuarda, İl ve İlçe Milli Eğitim Şube müdürlerimiz ile bazı okul müdürleri ve çeşitli okullardan öğrencilerin katılımları ile yoğun bir zaman dilimi yaşandı. Öğrencilerimizin hazırladığı projeler görücüye çıktı. Emegi geçen tüm öğretmen ve öğrencilerimize teşekkür ederiz...

Tübitak Bilim Fuarları genelde Fen ve Teknoloji sergileri olarak algılanır. Sosyal Bilimler Lisesi kendi uzmanlık alanı olan Tarih, Sosyoloji, Psikoloji, Edebiyat ve Coğrafya alanlarında da projeler hazırlayarak sergileme olgunluğunu gösterdi. Böylece Bilim Fuarlarına farklı bir boyut kazandırdı.

Nümiyel GÜNDEM DÜNYA EKONOMİ ENERJİ YAPILAR

YEREL HABERLER

Adana Haberleri:

Geleceğin Hukukçuları İçin İşbirliği Protokolü

ADANA CUMHURİYET BAŞSAVCIĞI İLE BAHTİYAR VAHABZADE SOSYAL BİLİMLER LİSESİ ARASINDA İL MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ TARAFINDAN BAŞLATILAN OKUL TABANLI DEĞERLENDİRME, AKREDİTE VE KALİTE SİSTEMİ (ODAK) PROJESİ KAPSAMINDA İŞBİRLİĞİ PROTOKOLÜ İMZALANDI.

statüsü gereği önem arz etmektedir. Öğrencilerimizin meslek tercihlerinde, hakim ve Cumhuriyet savcılarını bizzat yerinde görerek çalışma koşullarına tanık olmaları, okulumuzun işlevselliğini ve verimliliğini arttıracaktır. Tüm öğrencilerimizin faydalanacağı işbirliğinin hayırlı olmasını diliyoruz.

Protokol kapsamında, Cumhuriyet Başsavcısı, Başsavcı vekilleri ve Cumhuriyet savcıları öğrencilerle bir araya gelerek, kariyer günleri ve ilk ders uygulamaları üzerinden söyleşiler yapacak. Cumhuriyet Başsavcılığı ev sahipliğinde hukukun işleyişini yerinde görmek amacıyla adliye gezisi, uygulamalı duruşma etkinlikleri düzenlenecek. Her iki kurumdan birer temsilci ile yürütme kurulu oluşturularak öğrencilere rehberlik edilecek. Cezaevi Savcılığı işbirliği ile haklarında adli makamlarca kamuya yararlı bir işte ücretsiz çalışma yükümlülüğü verilen kişiler tarafından, okulun kapalı olduğu zamanlarda fiziki altyapısının iyileştirilmesi ve bakım-onarım işlemlerinin yapılması sağlanacak.

Adana Cumhuriyet Başsavcılığı İle ODAK Protokolü İmzalandı

Adana Cumhuriyet Başsavcılığı ile Bahtiyar Vahabzade Sosyal Bilimler Lisesi arasında, İl Millî Eğitim Müdürlüğü tarafından başlatılan Okul Tabanlı Değerlendirme, Akredite ve Kalite Sistemi (ODAK) Projesi kapsamında işbirliği protokolü imzalandı.

Bahtiyar Vahabzade Sosyal Bilimler Lisesi Toplantı Salonu'ndaki protokol törenine, Adana Cumhuriyet Başsavcısı Ali Yeldan, Okul Müdürü Hüseyin Avni Güllü ile idareciler katıldı. Protokolün hem hukuk camiasına hem de öğrencilere büyük katkısı olacak. Protokol ile Başsavcı vekillerimiz, savcılarımız öğrenciler ile bir araya gelerek tecrübelerini paylaşacak, mesleki deneyimlerini aktararak yol gösterecek. Bu sayede geleceğin hukukçu adayları olan Sosyal Bilimler Lisesi öğrencileri, hukukun işleyişini, savcılarımızın çalışmalarını yerinde görecek. Protokolle birlikte yapacağımız etkinlik ve çalışmaların, öğrencilerin meslek edinmeleri ve tercihlerinde yararlı olacaktır.

Millî Eğitim Müdürlüğü'nün başlattığı proje kapsamında hazırlanan protokole verdiği desteklerden dolayı Başsavcı Ali Yeldan'a teşekkür ederiz. Okulumuzdan mezun olan öğrencilerin genel olarak hukukçu olmayı tercih etmektedirler. Adana Cumhuriyet Başsavcılığı ile yapılan bu protokol kurumumuzun

Çukurova Üniversitesi Hukuk Fakültesinden ODAK Projesi Ziyareti

ODAK Projesi kapsamında Çukurova Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekanı Mustafa ÇEKER ve fakülte öğrencileri okulumuza iade-i ziyarette bulundular. Ziyarette, fakülte dekanı Prof. Dr. Mustafa ÇEKER, "Türkiye'de Hukuk Eğitimi" konulu bir konferansla birlikte öğrencilerimizin hukuk eğitimi üzerine merak ettikleri sorulara cevaplar verdi. Fakülte öğrencileri de hukuk öğrencisi olmanın ve Adana'da hukuk eğitimi almanın avantajları üzerine görüşlerini ifade ettiler.

Sosyal Bilimler Liseleri VII. Ulusal Öğrenci Sempozyumu

VII. Sosyal Bilimler Liseleri Öğrenci Sempozyumu bu yıl Karaman Necip Fazıl Kısakürek lisesinin ev sahipliğiyle Karamanoğlu Mehmet Bey Üniversitesinde düzenlendi.

Farklı Şehirlerdeki Sosyal Bilimler Liselerinin bir araya gelerek tanışmasına ve fikir alışverişi yapmasına da olanak sağlayan etkinlik, Türk Dil Kurumu Başkanı Prof. Dr. Mustafa S. KAÇALIN'ın başkanlığında bir panelle başladı. Farklı salonlarda gerçekleştirilen eş zamanlı öğrenci sunumlarıyla devam etti.

Okul müdürümüz Hüseyin Avni GÜLLÜ'nün de katıldığı sempozyumda, Türk dili ve edebiyatı öğretmenimiz Selma GÖKALP danışmanlığında, 11.sınıf öğrencimiz Elif Beyza Türkmenoğlu "Kuşak Çatışması ve Türkçe" adlı makalesini başarıyla sunmuştur.

Adana Büyükşehir Belediyesi Liselerarası Tiyatro Şenliği

30. Adana Büyükşehir Belediyesi Liselerarası Tiyatro Şenliği'nde yerini alan okulumuz, 11 Mayıs Pazartesi saat 20.00' da sahnelediği İlker KÖKLÜK'ün yazdığı, okulumuz Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenlerinden Özlem TÜRKÖZ'ün yönettiği Parça Tesirli Pazarlar adlı tiyatro gösterisi ile jüri özel ödülünü almıştır.

Günümüz Türkiye'sindeki toplumsal sorunlara kayıtsız kalan bir çiftin pazar günü, evlerinin önünde gerçekleşen terör eylemi ile yüz yüze gelmelerini konu alır oyun. Alışveriş ve tüketim çılgınlığının kara mizahla sahneye uyarlandığı tek perdelik komedi, öğrencilerimiz İlayda UYAN ve Yiğit YÜKSEL'in performansları ile sunulmuştur. Tüm ekibi tebrik ediyor, başarılarının devamını diliyoruz.

Yazan: İlker Köklük
Yöneten: Özlem Türköz
Oyuncular: İlayda Uyan- Yiğit Yüksel
Ses Kumanda: Utku Karataş
Işık Kumanda: Yusuf Kenan Kurtbeyoğlu
Kostüm-Aksesuar: İrem Abla- Beril Onal
Sahne Çalışanları: Harun Çökdel- Furkan Kaan Eşli- Mehmet Yasin Nadiroğlu
Afiş Tasarım: Murat Yalınz

12 Mart İstiklal Marşı'nın Kabulü ve Mehmet Akif Ersoy'u Anma Programı

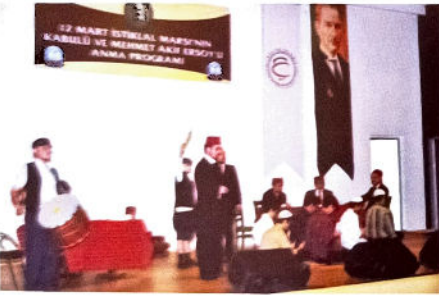

İstiklal Marşımızın kabulünün 94. yıl dönümü ve Mehmet Akif Ersoy'u anmak için düzenlenen il programı, Sarıçam Evliya Çelebi Meslek ve Teknik Anadolu Lisesi konferans salonunda yapıldı. Okulumuz, Adana Ticaret Odası Anadolu Lisesi ile programda görevliydi.

Programda çeşitli kategorilerde düzenlenen yarışmalarda dereceye giren öğrencilere Sayın Valimiz Mustafa BÜYÜK ve protokol üyeleri tarafından ödülleri verildi.

Okulumuz öğretmenlerinden İlhan Cemal KAPUSIZ, Mehmet ÖZSÖYLER, Özlem TÜRKÖZ, Selma GÖKALP, Burcu ARSLAN, Beyhan SOY, Çağatay ER, Mehmet KAMALI'dan oluşan büyük bir ekip, programın düzenlenmesinde yer aldı.

Salon girişinde Mehmet Akif Ersoy ile ilgili fotoğrafların ve ona ait kitapların yer aldığı sergi ile konuklar karşılandı. Salonda saygı duruşu ve İstiklal Marşı ile başlayan programda okulumuz Türk dili ve edebiyatı öğretmeni Mehmet ÖZSÖYLER yönetiminde okulumuz öğrencileri tarafından sunulan "İstiklalimiz" isimli oratoryo büyük alkış aldı. Oratoryo gösterisinin ardından okulumuz Türk dili ve edebiyatı öğretmeni Özlem TÜRKÖZ'ün yazıp yönettiği, Türk dili ve edebiyatı öğretmenlerimizden Güngör SELÇUK ve Selma GÖKALP'in katkı sağladığı "Mehmet Akif Ersoy'un Hayatından Kesitler" adlı tiyatro oyunu büyük beğeni topladı. Törende ayrıca, okulumuz tarafından hazırlanan İstiklal Marşı'nın kabul sayısı olan Ceride-i Resmîye gazetesinin Osmanlı Türkçesi orijinal metni ve günümüz Türkçesine çevrilmiş metni konuklara dağıtıldı.

Hasat Zamanı

Hasat zamanı...Mezuniyet töreni... Gençler, Mutluluk ve başarı sizinle olsun... Öğretmenlerimiz Mine Koca, Burcu Arslan ve Selma Gökalp'in organize ettiği mezuniyet töreniyle okulumuz 2. mezunlarını verdi. Okul birincisi olan Özlem Üstünkaya plaketini aldıktan sonra konuşmasını yaparak kütüğe adını çaktı. 60 öğrenci 5 yıllık bir maratonun sonunda 18 Mayıs 2015'de okulumuza veda ettiler. 5 yıllık kazanımlarını hayatlarının geri kalanında kullanmaları dileği ile yeni yaşamlarında başarılar dileriz.

46. Ortaöğretim Öğrencileri Araştırma Projeleri Yarışması

TÜBİTAK tarafından 30 Mart - 1 Nisan 2015 tarihleri arasında düzenlenen, 46. Ortaöğretim Öğrencileri Araştırma Projeleri Yarışması Mersin Bölge Finallerine okulumuz adına öğrencimiz Ayşe GİRENTE ve öğretmenimiz Vehbi ÜNLÜ Psikoloji dalında "Çoklu Zekâ Kuramına Göre Osmanlı Padişahlarının Zekâ Alanları" isimli projeleri ile katılmışlardır. Kendilerine gösterdikleri başarı ve çalışmalarını için teşekkür ediyoruz.

Proje Özeti:

Osmanlı İmparatorluğunu yöneten padişahların yöneticilik ve liderlik vasıflarının dışında bir de meslekleri/hobileri bulunmaktadır. Bu araştırmayla, padişahların mesleklerinden/hobilerinden yola çıkarak, Çoklu Zekâ Kuramı çerçevesinde, onların zekâ alanları hakkında bir inceleme yapılmıştır.

Bu araştırmada kitaplar, makaleler, dergiler ve internet siteleri (yazılı kayıtlar) taranarak padişahların meslekleri/hobileri bulunmuştur. Daha sonra her meslek/hobiye karşılık gelen zekâ alanları ile hangi padişahın hangi zekâ alanında olduğuna ilişkin analizler yapılmıştır. Sözel-Dilsel zekâ türü 32 padişahın 16'sında, Görsel-Uzamsal zekâ türü 32 padişahın 18'inde, Müziksel-Ritmik zekâ türü 32 padişahın 13'ünde, Bedensel-Kinestetik zekâ türü 32 padişahın 24'ünde, İçsel zekâ türü 32 padişahın sadece 2'sinde, Doğa zekâ türü 32 padişahın sadece 1'inde rastlanmıştır.

Kişilerarası-Sosyal zekâ ile Mantıksal-Matematiksel zekâ türünde, meslek/hobiler olarak baktığımızda, hiçbir padişahta rastlanmamıştır.

Genel bir değerlendirme yaptığımızda, padişahlar arasında en çok görülen alan, Bedensel-Kinestetik zekâdır ve 24 padişahta

görülmüştür. Bunu, Görsel-Uzamsal zekâ 18 padişah, Sözel-Dilsel zekâ 16 padişah ve Müziksel-Ritmik zekâ ise 13 padişah izlemiştir. İçsel zekâ 2 padişahta, Doğa zekâ ise 1 padişahta görülmüştür.

Kişilerarası-sosyal zekâ açısından değerlendirdiğimizde, padişahların doğal bir lider ve yönetici olmaları, imparatorluk yönetmeleri, bu zekâ türünün onlarda doğal olarak olacağı düşüncesini ortaya koymaktadır.

Kafes hayatı öncesi ve sonrasına ilişkin ise Sözel-Dilsel zekâ alanının kafes hayatı sonrasında azalma gösterdiğini, Görsel-Uzamsal, Bedensel-Kinestetik ve Müziksel-Ritmik zekâ türünün kafes hayatı sonrasında görülme sayısının arttığı saptanmıştır. Osmanlı padişahlarından 10'u üç veya daha fazla zekâ alanını kullanmıştır.

Geziler

Bu yıl okulumuzun gezi kulübü Çanakkale ve İzmir'e 40 öğrenci ile bir gezi düzenledi. 20 öğrencimiz Haziran ayında İtalya ve komşularını gezecek. Ayrıca 30 öğrenci Gençlik ve Spor Müdürlüğü ev sahipliğinde Gaziantep'e gitti. 15 öğrencimiz Gelişim Üniversitesi ev sahipliğinde İstanbul'daki üniversiteleri tanıdı.

40 öğrenci ile Karboğazı piknik turu öğrencilerimizin bir çoğunun ilk defa kar görmeleri sebebiyle ayrıca kayda değerdi.

